

Başyazı

Son günlerde Sanayi Odası, Tekstilciler, işadamları v.s. gibi birtakım kuruluşlar ve kesimler, Kuzey Kıbrıs yönetiminin ithal mallardan alınan fiyat istikrar fonunu kaldırmasını ve Kuzey Kıbrıs'ta üretilen rakının T.C.'de satışına izin verilmemesini, gazetelerde paralı ilânlar dahil çeşitli ortamlarda ve yöntemlerle protesto etmektedirler. "Anavatancı", "Şükrancı", "Entegrasyoncu" bu kesimlere birden bire ne oldu? Sunzest tesislerinin çalıştırılmayacağı biline biline T.C.'den gelen ne olduğu belirsiz sermayeye peşkeş çekilirken ve işçileri sokağa atılıp göç ettirilirken; Sanayi Holding tesisleri, oteller v.s. özelleştirme adı altında

yandaşlara ve T.C. sermayesine peşkeş çekilirken ve çalışanları işten atılırken; halkın, Türk Lirası'nın 100%'lerde seyreden enflasyonu altında beli kırılırken; asgari ücret, bırakınız bir ailenin geçimini, bir kişinin bile geçimini sağlayamaz düzeydeyken; KDV, stopaj, gelir, emlak vergisi gibi bir yığın vergi halkın sırtına yüklenirken; tarımda üretim yok edilirken; insanımızın seyahat özgürlüğü elinden alınırken bu efendiler neredeydiler? Sırça köşklerinde kurulmuş "Şükran sana Anavatan" edebiyatıyla kârlarına kâr katmakla meşguldüler. Entegrasyona, sömürge politikalarına karşı çıkanlara, Kuzey Kıbrıs'taki kukla rejimi teşhir edenlere, bağımsız, birleşik ve özgür Kıbrıs'ı savunanlara bir dizi 'kurum ve kuruluşlar'la birlikte "hain" damgası vurmakla meşguldüler. Ülkenin gençleri göç ederken,

T.C.'den gelen ucuz ve kaçak işgücüne dört elle sarılıp onu sömürmekle meşguldüler. Görmezden geldikleri bir şey, Kuzey Kıbrıs'ın gerçek sahipleri olan T.C. egemenlerinin çıkarlarının hiçbir zaman K. Kıbrıs'ta bağımsız bir üretimin ve ekonominin kalkınmasına izin vermeyeceği, K. Kıbrıs'taki küçük pazarı bile kimseye yedirmeyeceğidir. T.C. egemenlerinin K. Kıbrıs'taki kukla rejime yıllardır uygulattıkları ekonomik politikanın gerek sanayide gerekse tarımda üretimi tamamen ortadan kaldırmaya yönelik olduğu açıkça ortada dururken, 1986'da Özal'ın K. Kıbrıs için biçmiş olduğu üretimden kopuk asalak bir toplum modelinin hiç de sır olmadığı ortadayken, sesleri çıkmamıştır. Ancak, rakı satamayınca, T.C. egemenlerinin ve onların yerli komprador ithalatçıları leyhine fonlar kalkınca yaygarayı basıyorlar. (Ama "şükran anavatan" cılığı da elden bırakmıyorlar!)

Kuzey Kıbrıs komprador burjuvazisinin isteği, hasbel kader ele geçirdikleri bu küçük pazarı T.C. ordusunun koruması, T.C. egemenlerinin kendilerine "kalkınmada öncelikli bölge" statüsü tanıması ve böylece de 60 milyonluk pazara açılma hayalinin gerçekleşmesi, T.C. ile yapılan ekonomik protokollerin sadece T.C. yararına değil aynı zamanda kendileri için de çalışması, halkın emeğinden alınan paralardan teşvik ve kredi temini, asgari ücretin daha da düşürülmesi v.s.dir. Ama yağma yok! Sömürgeci gücün, sömürgesinde kendine rakip

(devamı 13. sayfada)

KIBRIS'TA SOSYALİST gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE Haziran 1998 Yıl:3 Sayı: 29 Fiyatı: 150.000 TL (KDV Dahil) UK: £1

Dayanışma Fiyatı
500.000 TL.

KIBRIS'TA SOSYALİST gerçek

Her şeye Rağmen...

1 Mayıs'ta S.DENKTAŞ
İşçilere:
İŞÇİSİN SEN, İŞÇİ
KAL...YÖNETEN BİZ
OLACAĞIZ. SAYFA 13

EĞİTİMİMİZ
İÇLER ACISI
SAYFA 2

LONDRA MEKTUBU
Yalancının Mumu
Yatsıya Kadar
Yanar SAYFA 6

1 Mayıs 98 son yılların en kararlı ve dinamik 1 Mayıs'ı oldu. Buna etken bu yılki 1 Mayıs'ın gerek içeriği, gerekse biçiminin diğer 1 Mayıs'lardan farklı olmasıydı. Fark, ta başından, örgütlenme ve somut hedeflerle sağlandı.
(YAZISI 3. SAYFADA)

EĞİTİMİMİZ İÇLER ACISI

***Devletin eğitime bütçeden ayırdığı payı görmeyen, bakkal dükkanı gibi diploma dağıtan üniversiteleri görmeyen, Milli törenler için 9 gün değil 30 gün harcadığını görmeyen darkafalı yazarlar siz eğitimin e'sinden anlamazsınız.**

Ülkemizde her yıl ÖSS ve ÖYS sınavları kapıya dayandığı zaman "eğitimimiz battı" naraları atılmaktadır. Başarımızın ne kadar düştüğünün istatistikleri yayınlanmakta ve suçlular aranmaktadır.

Bu yıl da yine ÖSS sonuçları sonrası aynı teraneyi duyuyoruz. Başarı oranımız yüzde 52' lere düşmüş, çocuklarımız mahfolmuş. Birinci derece suçlular ise grev yapan öğretmenler olarak ilan ediliyor.

Bu yargıya varan darkafalı, düzen adamı kimi yazarlar hala daha kafalarını kumdan çıkaramıyorlar. Eğitim sistemi tamamen sınavlara endeksli, özel derse dayalı, paralı bir sistemdir. Bu sistemde "o çok düşünülen" çocuklarımız, gençlerimiz her gün kendisine, ülkesine yabancılaşmaktadır. Bencil, üretmeyen, paylaşmayı bilmeyen nesiller için bu sistem ayakta tutuluyor. İşte bu gerçekler ortada iken devletin sistem üzerindeki

yönlendirici ve planlayıcı rolünü görmek istemeyenler öküz altında buzağı aramaya devam ediyorlar.

Öğretmenlerin sendikal mücadelesinde 9 işgünü grev yapıldı diye eğitimin tüm enkazını öğretmene yüklemek ancak düzenin uşaklığını yapanların işidir. Öğretmen grevinin talepleri ve halkımıza taşıdığı mücadele mirası çocuklarımız için büyük bir eğitimidir.

Devletin eğitime bütçeden ayırdığı payı görmeyen, bakkal dükkanı gibi diploma dağıtan üniversiteleri görmeyen, Milli törenler için 9 gün değil 30 gün harcadığını görmeyen darkafalı yazarlar siz eğitimin e'sinden anlamazsınız.

400 YILLIK KIBRIS TARİHİ 4 KİTAPTA ÖZETLENDİ

Kıbrıs'ta İsyanlar ve Anayasal Temsilîyet Mücadelesi (1571-1948)
Mez-Koop Bankası Yayını, Lefkoşa 1996, 124s.

Sir George Hill'in "Kıbrıs Tarihi" adlı eserinden yararlanılarak hazırlanan bu çalışmaların ilkinde, Kıbrıs'taki Osmanlı yönetimi sırasında adadaki Rum ve Türk toplumlarının zor ekonomik koşullar ve artan vergi yükü karşısında, ayrı ayrı veya birlikte çıkardıkları 20'den fazla isyan hakkında bilgiler verilmektedir. İkinci bölümde ise, İngiliz yönetimi süresince adada yaşamakta olan Rum ve Türk toplumlarının temsiliyetindeki sorunlar ve adanın Yunanistan'a bağlanması (enosis) çabaları karşısındaki tepkiler dile getirilmektedir.

Kıbrıs Türk Liderliğinin Oluşması-Dinsel Toplumdan Ulusal Topluma Geçiş Süreci (1900-1942)
Galeri Kültür Yayını, Lefkoşa 1997, 286s.

Kitap, 1900-1942 yılları arasındaki dönemde, Kıbrıs Türk toplumunun Evkaf, Müftülük, Lise vb konulardaki mücadelesini zamanın basın kaynakları, Kavanin Meclisi

Ahmet An'ın kaleme aldığı Kıbrıs'ın son 400 yıllık tarihini, yeni bir bakış açısıyla ele alan resmi tarih dışı kitaplar...

Tutanakları ve İngiliz Sömürge Raporları'na dayanarak incelemektedir.

Yüzyılımızın başından başlayarak, Kıbrıslı müslümanlarda, bugünün şöven milliyetçi ideolojisinin nasıl geliştiği, belgeleriyle anlatılırken, bugünkü Rum-Türk siyasal ayrılığının kökenlerine de tarihsel olarak ışık tutulmaktadır.

Kıbrıs'ta Fırtınalı Yıllar (1942-1962)
Galeri Kültür Yayını, Lefkoşa 1996, 175s.

Kıbrıs Türk liderliğinin, Kıbrıs Adası Türk Azınlığı Kurumu (KATAK) adı altında örgütlenmesi ve onun politikalarına karşı yürütülen emekçi halk muhalefetine, sendika ve basın alanındaki mücadelesi kitabın ana konusunu oluşturmaktadır.

Kıbrıs'ın taksim edilmesi fikrine karşı çıkan demokrat Kıbrıslı Türklerin görüşlerinden örnekler, Rum-Türk çatışmasının yeraltı örgütü TMT eliyle nasıl tezgahlanıp, kıskırtıldığına ilişkin bilgiler, uzlaşma formülü olarak

kurulan Kıbrıs Cumhuriyeti'ne sahip çıkan Cumhuriyet gazetesine yöneltilen saldırılar ve sahiplerinin öldürülmesi, bu çalışmada ilk kez belgelere dayalı olarak okuyucuya sunulmaktadır.

Kıbrıslılık Bilincinin Geliştirilmesi
Galeri Kültür Yayını, Lefkoşa 1997, 151s.

"Kıbrıslılık Bilincinin Geliştirilmesi Üzerine Notlar" olarak hazırlanan bu çalışmada, Kıbrıslılık fikrinin tarihsel gelişimi hakkında bilgiler verilmekte, çeşitli Kıbrıslı Rum yazarlardan ve Kıbrıs Türk liderliğinden konu ile ilgili değerlendirmeler aktarılmaktadır.

Kıbrıs Cumhuriyeti'ne sahip çıkılırken, Elen ve Türk milliyetçilikleri yerine, Kıbrıslı kimliğin öne çıkarılması gerektiği, adadaki etnik-ulusal sorunun çözülmesini zorlaştırmakta olan tarafların milliyetçi hataları, 1974 sonrasındaki durumun bu açıdan değerlendirilmesi ve konuyla ilgili teorik-pratik açılımlar, yazarın üzerinde durduğu hususlar arasındadır.

"Okuyorum, öyleyse varım"
"Varolmak" için okunacak kitaplar
Yaysat'ta
Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in en önemli eserleri

A Y I N İ N C İ L E R İ

- * Demirel " Kıbrıs bu günkü halini Türk Ordusuna borçlu" dedi (Basından)
Doğru söze ne denir. Fakat aktörlerin birini öne çıkarmak Türk'ün şanından olsa gerek. Çünkü ABD'nin, İngiliz'in Yunan'ın EOKA'nın, TMT'nin hakkı yendi inancındayız.
- * Denktaş Türk tarafını suçlayan ABD'ye sert tepki gösterdi. "Yollara altın döşerseniz AB'yi düşünmeyiz" (Basından)
Bu nasıl iş Sn. Denktaş'ın ustası çamurlu AB yolları için çırpınıyor. Sakın ola yakın bir gelecekte Denktaş da ustası ile beraber çamurlu AB yollarını arsinlamasın.
- * Kuzey Kıbrıs'a yatırım konusunda "Ben buzun üzerine yazı yazmam" diyen Sakıp Sabancı eleştirildi. (Basından)
Sakıp Ağaya kızanlara yuh olsun. Adam Kuzeye hazır mal satarken niye silah deposu olan yere çivi çaksın. "Milliyetçi" sakıp Ağa sermayenin milliyetçiliğini bizim milliyetçilere yeniden hatırlattı.

1MAYIS 98'DE KARARLILIK VARDI

BES: Dev-İş, KTÖS, KTOEÖS, KTMMOB, CTP, Yurtsever Birlik Hareketi, Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Federal Çözüm İçin Kadın Hareketi, Kutlu Adalı Vakfı katılımcı örgütlerdi. Somut ortak hedefler ise Barış, Demokrasi ve Egemenlik. Şovenizme karşı ülkemizde barışı savunmak, faşizme karşı demokrasiyi öne çıkarmak, TC'nin müdahaleleri ve ilhaka karşı halkımızın egemenliğini talebetmekti. Tüm bunlara ek olarak bu güne kadar 1 Mayıs'ta en önde taşınan TC ve KKTC bayrakları bu yıl kararlı bir tavırla alanlardan çıkartıldı.

İşte bu koşullarda 1 Mayıs 98, bin civarında katılımcı ile başladı. Sloganlarla kitle alana girdi. Alanda Rum, Türk emekçilerin birbirlerine teatti ettikleri mesaj okundu. Sendika yöneticileri konuşmalarını sürdürürken "1 Mayıs Yaşayor, Yaşatacağız, Kahrolsun Faşizm, Faşist Ocaklar Kapatılsın" gibi sloganlar atıldı. Müzik dinletisi ile birlikte miting dağıldı.

1 Mayıs 98'de öne çıkan unsurlar vardı. Gerek içerik, gerekse kararlılık öne çıkmıştı. Üniversite gençliği dinamizmi ile alanlardaydı. Tabii polis de her zamankinden daha hazırlıklı bir şekilde tüm katılımcıları videoya alarak gözdağı verdi.

Polis "görevini" yaparken bazı örgütler ve

partiler de görevini yaptı. Kitleleri pikniğe ve salon şölenlerine çağırdılar. Bunların başını da TKP çekti. Bu örgütlerin tavrı devrimci, demokrat kamuoyundan büyük tepki ve nefret aldı.

Burjuvazinin "SON MOHİKAN" LARI DA Yokoluyor

Kıbrıs Türk Burjuvazisi TC ile karşılıklı ticaretten yıllardır sızlanmaktadır. TC burjuvazisinin Kuzey Kıbrıs pazarını tamamıyla ele geçirmesi için Kıbrıs Türk Burjuvazisini elemine etmesi gerekir. Bu adımlar yıllardır atılıyor.

Bu yolla tarım sıfırlandı. Narenciye battı. Turizm TC'li burjuvalara peşkeş çekildi. TC'den ülkemize gelen mallara karşılık, Kuzeyden TC'ye giden her türlü mala yasak kondu, zorluk çıkartıldı. Örnek: Rakı ihracına getirilen yasak.

Son dönemde burjuvazi rahatsızlığını yüksek sesle söylemeye başladı. Çünkü yumurta kapağı dayandı. Denktaş Yönetimi ülkeye giren mallardan (özellikle TC'den gelen) aldığı gümrük ve fonları ya sıfırladı, ya da yarı yarıya düşürdü. Bu karar "yerli" sanayi burjuvazisini yokoluşa sürükleyecektir. Çünkü rekabet şansları kalmayacaktır.

Nitekim Tekstil ve Giyim Sanayicileri Birliği, Sanayi Odası Başkanı, Genç İşadamları Derneği Başkanı bu karara öfke kustu. Fonların kalkmasıyla bu sektörlerin yok olacağını ve göçün artacağını söyleyen burjuvalar, bunun siyasi bir karar olduğunu söylemekten korkuyorlar.

Entegrasyon isteyen anavatancı burjuvalar, bu uygulamalara ne hakla itiraz ediyorlar. Ülkemiz tümünden TC'nin kontrolüne geçtikten sonra kendilerine de hayat hakkı kalmayacağını görmek istemediler. Tabii bu onların sınıf karakterlerinin bir sonucudur.

Sizler anavatancınızın burjuvalarıyla çıkar kavganızı sürdürün. Kaybedeceksiniz. Bizler ise Türkiye halkıyla sınıf kardeşliğimizi sürdürüp kazanacağız.

Londra'da 1 Mayıs

KSG (Londra) - Bütün ülkelerde olduğu gibi İngiltere'de 1 Mayıs, Londra'da düzenlenen yürüyüş ve festivalle kutlandı. Birçok Avrupa ülkesinde resmi tatil olan 1 Mayıs, İngiltere'de resmi tatil günü değildir. Yıllar önce sendika ağaları ile emperyalist burjuvazi arasında varılan anlaşma ile bu ülkede 1 Mayıs tatili Mayıs ayının ilk Pazartesi'ne aktarıldı. İşçi sendika ağaları özellikle 1980'lerde, 1 Mayıs'ı İngiliz işçilerine unutturarak onu eğlence festivaline çevirdi.

Çoğunluğunu yabancı ülkelere dönen işçilerin oluşturduğu 1 Mayıs 1998 yürüyüşünde, çok az sayıda İngiliz işçisi katıldı. Londra'nın Highbury Park'ında kalkan kortej, Lenin'in, İskra'nın ilk sayılarını çıkarttığı, Marx Memorial Kütüphanesi önünde son buldu. İngiliz, Fransız, Türk ve Kürt işçi temsilcilerinin yaptığı konuşmalardan sonra yürüyüşe katılanlar düzenli şekilde dağıldı.

1 Mayıs 1998 için İngilizce özel bir sayı çıkaran KSG Londra bürosu, İngiliz işçilerin son 20 yılda yaşadığı kayıpları özelledi ve işçi sınıfının taleplerini geriye dönük değil de ileriye dönük yapması gerektiğini vurguladı. Bu noktada da modern teknolojinin tüm olanaklarının derhal devreye sokulmasını ve doğrudan demokrasinin olanaklı olduğu vurgulandı. "Mükemmel doğrudan demokrasi aşağıdakileri hayata geçirmekten geçer: i) Otomatik ve seri üretim, ve dağıtımın bütün ülkede bilgisayarlar aracılığıyla uygulanması; ii) tüm üretim ve dağıtımın mükemmel planlamanın bilgisayarlar ağı ile merkezi bilgisayara bağlanması; iii) tüm üretim ve dağıtımın bilgisayar ağı ve merkezi bilgisayarlar tüm işçilerin kontrolüne geçmesi; iv) tüm işçilerin bilgisayarlar ağı ile devletin yönetiminde doğrudan yer alması"nın bugün objektif olarak olanaklı olduğunu açıklayan KSG Londra Bürosu, işçileri komünist bir gelecek kurmaya çağırdı.

Kıbrıs Sorunu'na da değinen özel sayıda, Türk, Yunan ve İngiliz emperyalizmi ile onların yerli maşalarının Kıbrıs'ı kana buladıkları ve kurtuluşun anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti ile olanaklı olabileceği, İngiliz ve diğer yabancı işçilere açıklandı.

İngiltere'de günlük pratik sorunlara da değinen KSG Londra Bürosu, İngiliz işçilerini, hükümetin Konut Sorununa yaklaşımında göttüğü iki yüzlülüğü teşhir ederek işçileri daha aktif olmaya çağırdı.

BİR YAYIN
BİR BELGE

(28. sayıdan devam)

Haklar ve Özgürlükler Bülteni,
Özel Sayı 3, 1995

DEVLETİN ÖLDÜRME ÖZGÜRLÜĞÜ

incelemesinden çıkan sonuca göre ölüm olayının işkence olmadan olabileceği konusunda kuşku uyandırmaktadır" denildi.

TTB ve avukatların yaptıkları incelemelerle Baki ERDOĞAN'ın işkence sonucu öldüğü kesinleşmiştir.

Baki ERDOĞAN'ın işkenceyle katledilmesi Uluslararası Af Örgütü ve Avrupa Konseyi'nde görüşülüyor.

Ankara Balgat'ta İki Devrimci
Katledildi

Ankara'da Balgat, Cevizlidere Mahallesi, 14. sokakta 26 Ekim 1993 günü düzenlenen operasyonda Yaşar YILMAZ ve Tayyar Turhan SAYAR isimli devrimciler katledildiler.

Operasyonun katliam amacıyla gerçekleştirildiği, polislerin sağ yakalamak diyor bir sorununun olmadığı, devrimcilerin kaldıkları evin operasyondan sonraki halinden de bellidir. Mücadele Gazetesi muhabiri izlenimlerini şöyle anlatıyordu; "evin içerisine girdiğimizde barut ve bomba kokuları gengzimizi yakıyordu, herkes burnunu tıkayarak bu kokulardan korunmaya çalışıyordu. Aradan onca saat geçmesine rağmen evin içinin hala bu derece bomba ve barut kokusuyla dolu olması polislerin hunharca işlediği bu cinayette harcadığı cephaneyi gösteriyordu. Ev bir harabe gibiydi". Ev sahibi Makbule ŞİRİN operasyon başlamadan hemen önce üst kattaki evinin boşaltılması da yapılacak katliam saldırısının ipuçlarını daha baştan veriyordu.

Katliam operasyonundan sonra gözaltına alınan Rahşan EREN'e işkence sırasında sarfedilen sözler de katliamı açıkça ortaya koyan niteliktedir. "Eve geldiğimizde her ikisi de sağdı, sağ yakalayabiliriz. Ancak emir yukarıdan, senin için de aynı şey geçerli". Böyle diyen polislerin işkence ve baskıyla muhbirliğe zorlanan Rahşan EREN başından geçenleri 31 Ekim 1993 tarihinde, İnsan Hakları Derneği'nde, İHD, ÇHD ve Özgür-Der'le birlikte yaptığı basın açıklamasında kamuoyuna duyurdu.

Hasköy'de Katliam

26 Kasım 1993 günü polis yeni bir katliam gerçekleştirmek için Hasköy'dedir. Basılıp katliam yapılacak ev bu kez "örgüt evi" değil. 20 yıldır aynı evde yaşayan bir ailenin eviydi. İnfaz böylesine açık ve pervasızca gerçekleştirilecekti. İnfaz hazırlıkları için önce Çıksalın Mahallesi Büklüm Sokak'ta yaşayan halk zorla evlerine sokuldu. Sokak ablukaya alındıktan sonra yüzlerce polis ve özel tim tarafından kuşatılan Sivri apartmanın 3. kattaki dairesinde her zamanki infazlardan birisi daha gerçekleştirildi.

Erol YALÇIN ve Selma DOĞAN polis kurşunlarıyla öldürüldüler. Örgüt evi olmadığı için bu kez evi mühürlemeyen polisler katliamın delilleri de ortadan kaldırmaya vakit bulamamışlardı. Dairenin kapısı kurşunlarla delik deşik edilmişti. Erol'un öldürüldüğü odada duvarı boydan boya kaplayan kurşun izleri odanın makinalı tüfekle tarandığını gösterirken Selma Doğan'ın infaz edildiği odada ise tek bir kurşun vardı. O da telefona isabet etmişti. Selma saklandığı kanepenin arkasında yakın mesafeden sıkılan kurşunlarla öldürülmüştü.

O dönem İstanbul ÇHD Şube sekreterliğini sürdürmekte olan Avukat Ulutan GÜN 29 Kasım günü yapılan otopsi sonuçlarını

açıkladı. Otopsi sonuçları katliamı her şeyiyle ortaya koyuyordu. Selma DOĞAN'a biri sol yanak biri sol alt dudak, diğeri ise kafatasına olmak üzere üç kurşun sıkılmıştı. Erol YALÇIN'ın vücudu ise delik deşik edilmiş, ikisi kafatasına ikisi sağ kol ve sağ bacağına birisi sol kalçaya, birisi memeye, ikisi göğüze ve kaburgalara, ikisi sağ ve sol omuza ve birisi de enseye olmak üzere toplam onbir kurşun sıkılmış. Ayrıca üç tane de kurşun sıyrığı tesbit edilmiştir. Avukat Ulutan GÜN "otopsiden anlaşılabileceği gibi amaç yalnızca öldürmektir" diyerek infazların gerçek yüzünü vurgulamış ve çatışma senaryolarını yalanlamıştır.

Selma Doğan 10 yıldır aynı evde yaşayan bir ailenin kızıydı ve kendi evinde henüz onsekiz yaşındayken öldürülmesi infazların hiçbir sınır tanımadığını ortaya koyuyordu. Erol YALÇIN ise o evde kalmıyordu. Selma DOĞAN'ın annesi de bunu doğrularken Erol'un ara sıra uğradığını söylüyordu.

Selma DOĞAN'ın annesi Sabiha DOĞAN infaz gününü şöyle anlatıyor; "infaz olduğu akşam işten çıkıp geldim. Sanki İstanbul'un bütün polisleri buradaydı. Bu durum kesinlikle aklıma gelmezdi. Eve yaklaştığım sırada sivil birisi yanıma yaklaştı 'gel seninle biraz dolaşalım' dedi. 'Bırakın beni evime gideyim' dedim. Şimdi olmaz evinde yangın çıktı dediler. Sanki beni evden uzaklaştırmak istiyorlardı. Benden önce oğlumu ve büyük kızımı gözaltına almışlar. Şubede ısrarla Erol'u tanıyıp tanımadığımı soruyorlardı." Sabiha DOĞAN operasyon esnasında infaz timlerinin hırsızlığını; "Kendi evimde kızımı öldüren katiller evi yağma ve talan etmişler, iki fotoğraf makinasını, bilezik ve ziynet eşyalarını çalmışlardı."

İnfazı gerçekleştiren polisler hakkında açılan davanın ilk duruşması 21 Nisan 1994 günü Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesinde görüldü. Sanık polislerin tümünün katıldığı duruşmaya mahkeme heyeti yayın yasağı koydu. Yasal zırlarla infazcılar korunuyor ve kamuoyuna teşhir olmaları engelleniyordu. İlk duruşma sırasında TİYAD'lı aileler ve avukatlarla birlikte adliye çıkışına doğru ilerleyen Sabiha DOĞAN'ı gözaltına almak için saldırı düzenlenmesi infazcılarının pervasızlığını gözler önüne sererken DGM Başsavcısı da bu pervasızlığın arkasında olduğunu gösterdi.

Bu dava en süratli davalardan biri oldu. Yargılanan polislerin tümü beraat ettirilerek katliam aklandı. Hukuk bir kez daha infazcılarının yanında olduğunu kanıtladı.

Kasımpaşa'da İnfaz

Mart 1994'de gözaltına alınıp karakola götürülen Velat Han GÜLŞENOĞLU kurşunlanarak öldürüldü. Kasımpaşa Karakol Amirî olay sırasında karakolda hiçbir polisin olmadığını iddia etti. Ensesinden yaralanan GÜLŞENOĞLU hastaneye götürüldü. Ancak kurtarılamayarak öldü. Adının açıklanmasını istemeyen bir görgü tanığı Velat Han GÜLŞENOĞLU'nun bir arabanın bagajında hastaneye getirildiğini, kendisine hiçbir müdahale yapılmadığını, burada ölüme terk edildiğini iddia etti. İHD İstanbul Şubesi avukatlarından Eren KESKİN, Filiz KÜSTAL, Ayhan ERKAN ve Erdan ÇANAKÇI olayla ilgili incelemelerde bulundu. Avukatlar GÜLŞENOĞLU'nun diz çöktürülerek boynuna ateş edilmiş olduğunu belirttiler.

Maksut Polat Katledildi

Maksut POLAT 17 Mayıs 1994 tarihinde akşamüstü Adana Yeşilevler Mahallesi'nde minibüsten indiği anda polis tarafından infaz edildi. İnfaz yüzlerce insanın gözü önünde gerçekleştirildi. Olayı anlatan görgü tanıkları "Minibüsten inildiği zaman hiçbir uyarıda bulunmadan, yakın mesafeden taradılar, bir anda ne olduğunu anlamadan öldürüldüğünü gördük, herhangi bir çatışma çıkmadı" diyorlardı. Gerçekleştirilen bu infaza onay veren Adana Emniyet Müdürü Ramazan ER daha önce de Emniyet Müdürlüğü yaptığı Diyarbakır'da düzenlenen yüzlerce kontrgerilla infazının bizzat emrini vermiştir. Ramazan ER ve infaz ekipleri Adana'da göreve başlar başlamaz özellikle Kürt yoksullarının bulunduğu mahallelerde belirgin şekilde artan "faili meçhullerin" infazlarını sorumlusudur.

Bağcılar Katliamı

4 Ağustos 1994 tarihinde, İstanbul-Bağcılar, Yeni Mahalle, Hayırlı Sokak'taki bir eve baskın düzenleyen yüzlerce polis üç devrimciyi katletti. Operasyonu İstanbul Emniyet Müdürü Necdet MENZİR yönetti. Operasyon gece saat 02.00 sularında başladı. El bombaları ve silahların sesi hiç susmadı

Yaklaşık 6 saat süren baskın sabah saatlerinde saat 08.30 sularında bitti. Operasyonda evde bulunan Hüseyin ARSLAN, Güner ŞAR, Özlem KILIÇ katledildi.

Özlem KILIÇ ve Güner ŞAR'ın çalıştığı konfeksiyon atölyesini işleten ev sahibinin oğlu; "... polis eve gece yarısı geldi, bize üst katta kimlerin oturduğunu sordu. Tarifleri aldıktan sonra 'tamam onlar' dediler. Kapıyı çaldılar, açılmayınca da aşağıya inip, hiçbir uyarı yapmadan ateşe başladılar. Uzun süre ateş ettiler" dedi.

Operasyon sonrası TİYAD, OKM, İYÖDER, Devrimci Mücadelede Kamü Emekçileri, SİP, İŞ-DER ve bazı dergi ve gazetelerden oluşan heyet incelemek için olay bölgesine gitti. İnceleme yapılması engellendi. Fakat katliamın yaşandığı ev kurşunlarla delik deşik olurken, bombalanan yerlerin yıkıldığı ve evin tamamen enkaza döndüğü görüldü.

İstanbul Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopsilerin sonucunda katledilen Güner ŞAR, Hüseyin ARSLAN ve Özlem KILIÇ'ın bombalarla öldürüldükten sonra silahlarla tarandıkları tesbit edildi. Otopsiye katılan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Av. Zeki RÜZGAR yaptığı açıklamada cesetlerde

kurşun ve bombaların yol açtığı çok sayıda yara bulunduğunu belirterek "Doktorlar kurşun ve bomba parçalarının birbirine çok yakın zamanlarda isabet ettiğini tesbit ettiler. Bomba atılmasından hemen sonra içeri girip taramışlar. Hüseyin ARSLAN'ın gırtlğından giren bir kurşun kafasının üstünden çıkmış. Tarama esnasında böyle olması çok zor. Nasıl olduğu biraz kuşku" dedi. Katliamla ilgili açıklama yapan İnsan Hakları Bakanı Azimet KÖYLÜOĞLU yaptığı açıklamada "Türkiye Bağcılar olayını yaşamasaydı" dedi. Olayın yargısız olup olmadığını araştıracağını söyledi.

Eğit-Sen Genel Merkezi tarafından yapılan açıklamada Bağcılar'da katledilenlerin mevcut hukuk kurallarının dışında yargılanarak infaz edildiği belirtildi.

Çeşitli DKÖ'lerin yaptığı basın açıklamasında bayılıcı ve uyuşturucu silah kullanma imkanları varken polisin ancak savaşlarda kullanılan ağır silah ve bombaları kullandığına dikkat çekildi ve katliam kınandı. İstanbul İHD yaptığı basın açıklamasında operasyonun devletin terör örgütü eylemi olduğunu belirtti. İzmir İHD Şubesi ise katliamı kınayarak sorumluların belli olduğundan kimseyi göreve çağırmayacaklarını ve suç duyurusunda bulunmayacaklarını vurguladı.

Rifat ÖZGÜNGÖR Sivas'ta
Katledildi

Mücadele Gazetesi'nin Sivas eski temsilcisi Rifat ÖZGÜNGÖR Sivas'ın Hafik İlçesi'nde katledildi.

Gerek katliamı yapanlar, gerekse katliamcılarla birlikte onu örtbas etmeye çalışanlar, suçluluğun verdiği psikoloji ile sustular. "Devlet memuru olduklarını", "açıklama yapamayacaklarını", "söylediklerimizi ilk kez duyduklarını" ve akla gelebilecek bir dizi bahaneyi ardarda sıralayarak susuyorlar, açıklama yapmadılar.

Rifat ÖZGÜNGÖR'ün öldüğü haberini ilk kez ailesi aldı. 16 Eylül akşamı Rifat'ın ailesini arayan Sivas Jandarması hiçbir açıklama yapma ya da ek bilgi verme gereği bile duymadan şu açıklamayı yaptı:

"Oğlunuzun cenazesi Sivas Numune Hastanesi'nde, gelin alın"... 1993 Eylül ayından beri haber alamadıkları Rifat için ailesine söylenenlerin hepsi bu kadardı.

"Ayak bileklerinde zincir ve kelepçe izleri vardı."

Rifat'ın katledildiği haberini alır almaz 17 Eylül günü Sivas Numune Hastanesi'ne giden ailesi hastanenin polis kuşatması altında olduğunu gördü. Katliamın nasıl olduğu, buraya nereden getirildiği vb. sorular ise yine karşılıksız kaldı. Yalnızca jandarma tarafından hazırlandığı söylenen teslim tutanağında "Jandarmanın elindeki silahı alıp intihar ettiği" yazılıyordu.

Rifat ÖZGÜNGÖR'ün cenazesini almaya gidenler onun parçalanmış cesedi ile karşılaştılar. Vücudu otopsi için kesilmişti ama ceset o haliyle bile nasıl işkencelerden geçirilerek katledildiğinin tanığıydı. "Sağ ayağının bilek kısmının ön tarafı tamamen kesilmişti. Ayak bileklerinde zincir ve kelepçe izleri vardı. Parmak araları kan toplamıştı. Sol kaburgasının altında derin bir iz, hayasının sağ tarafında ise kurşun yarası vardı. Kafasının arka tarafında şişkinlik ve darp izleri vardı..."

-SÜRECEK-

Akın Birdal'a Yapılan Saldırı Lanetlendi

İnsan Hakları Derneği Başkanı Akın Birdal'a yapılan hain saldırı ülkemizde de lanetlendi.

Kapitalist devletin sömürü ve talanını devam ettirebilmesi için faşizmin tüm saldırgan yöntemlerini kullanması yeni değildir. Halk yığınlarının başkaldırısını bastırmak için hain saldırısını sürdüren devletin paramiliter grupları yine sahneye çıkarak Akın Birdal'a saldırı.

Türkiye Halkı bu saldırılara hiç yabancı değildir. Yüzlerce, binlerce aydın, devrimci katledildi. Bizler

Vedat Aydınları, Musa Anterleri, Metin Göktepeleri ve nice yiğitleri unutmadık. Kontrgerillanın ülkemizde katlettiği Kutlu Adalı'yı unutmadık.

Devletin bizzat besleyip organize ettiği TIT gibi paramiliter örgütler ülkemizde de faaliyetlerini sürdürmektedirler. Devrimci, demokrat kesime tehditler savurup, duvarlara yazı yazan bu faşist güçler döktükleri kanda er geç boğulacaktır.

Akın Birdal'ın şahsında Türkiye Halkına yapılan bu saldırıyı birçok örgüt ve sendika lanetledi. Bizler de Sosyalist Kıbrıs Hareketi ve Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek Gazetesi olarak bu saldırıyı

lanetliyor ve Türkiye Halkıyla sınıf dayanışmamızı yeniden vurguluyoruz.

Endonezya Halkı Entrikayı Yutmadı

Geçtiğimiz yıl ekonomik krize giren Endonezya komprador kapitalizmi, krizin bütün yükünü, IMF'in de programları çerçevesinde, işçi ve emekçi halkın omuzlarına yıkmaya kalkınca, zaten 32 yıldır Suharto faşizmi altında ezilmiş ve sömürülmüş olan halk patlama noktasına geldi. Mayıs ayı süresince halkın protesto gösterileri doruk noktasına ulaştı. Halk, emperyalist tekellerin Endonezya temsilcisi Suharto diktatörlüğünün sona ermesini talep ediyordu. Asker ve polislin göstericiler üzerine açtığı ateş ve gösteriler sırasında çıkarılan yangınlar neticesinde 500'ün üzerinde insan yaşamını yitirdi.

Gösterilerin giderek bir isyan havasına bürünmesi emperyalistleri endişelendirdi. Hatta, IMF programının uygulanmasına nezaret eden IMF heyeti, diğer birçok emperyalist kuruluş ve tekellerin personelleriyle birlikte ülkeyi terk ettiler. ABD emperyalistleri kendilerine 32 yıldır sadakatle hizmet eden Suharto'yu, gelin bu son aşamada gözden çıkarmak zorunda kaldı ve ABD Dışişleri Bakanı M. Albright, açıkça, tüm dünya kamuoyu önünde Suharto'nun istifa etmesi gerektiğini söyledi. ABD'nin ilgili uzmanları da son sözü ordunun söyleyeceğini vurgulayarak açıkça bir askeri darbeyi teşvik etmeye başladılar. Ordunun üst kademesi Suharto'nun adamlarından oluşmasına rağmen, emekli darbeci subayların Suharto'dan desteklerini çektiklerini açıklamaları, ordu içerisinde çatlakların ortaya çıktığını gösterdi. 21 Mayıs tarihinde de Suharto istifa etmek zorunda kaldı. Suharto'nun yerine ise, hırslılık ve yolsuzlukta Suharto'dan geri

kalmayan yardımcısı Yusuf Habibi getirildi. Emperyalistler, esasta bir değişiklik yapmadan, vitrin değişikliği ile halkı kandırıp günü kurtarmayı plânlıyorlar. Bizzat kendisi ve diğer aile fertleri uluslararası tekellerin Endonezya temsilciliğini elinde tutan ve kendi halkını ve ülkesinin değerlerini hayasızca sömürerek ve çalıp talan ederek 45 milyar dolar gibi devasa bir servetin sahibi olan Suharto, isyanın bastırılması için sözde kurban edildi. Ancak, Endonezya halkı oynana oyunun farkındadır ve emperyalist entrikayı yutmaya niyetli değildir. Gösteriler hâlâ daha devam etmektedir. Suharto çetesinin tümünden iktidardan temizlenmesini, bunun için de seçim yapılmasını talep ediyor. Bu da, yüzlerce emekçinin ölümüne neden olan isyanın, bir sistem değişikliğine, yani emperyalist sistemin yıkılıp yerine işçi ve emekçi halkın iktidarının kurulacağı bir sisteme yol açmasının zor olduğunu göstermektedir. Geçmişinde devrimci geleceği bulunan Endonezya halkı maalesef, bu krizi henüz devrimci bir savaşa dönüştürmedi. Çünkü, kendisine önderlik edebilecek güçlü ve örgütlü öncü partiden, proletaryanın sınıf partisinden yoksundur. Şu andaki halk hareketi kendiliğindenci bir karakter göstermektedir. Bu başboşluk içerisinde ortaya çıkan Amien Rais gibi gerici unsurlar hareketi sahiplemeye çalışmaktadırlar ve seçim ile sorunun çözülebileceğinin propagandasını yapmaktadırlar. Misyonları, ayaklanan halkı seçim oyunlarıyla, sözde değişikliklerle teskin edip pasifize etmek ve emperyalist sistemin devamını sağlamaktır

Malezya'da İşçi Katliamı

Kudat.

KSG (Londra) -

Uzak doğuyu kıskaca alan ekonomik kriz Malezya'da yaşayan yabancı işçileri daha da sarstı. 17 bin göçmen işçinin bulunduğu kampta Endonezyalı ve Bangladeşli işçilerin suyu zehirlenerek ölüm saçıldı. Bu duruma karşı protesto eden i'çilerin liderleri kur'una dizildi.

Malezya hükümeti, ülkesinde sürekli artan işsizliği azaltmanın yolu olarak yabancı işçileri geri yollamada buldu. İşçiler kamplara toplandı ve zorla geri ülkelerine gönderilmeye girişildi. Polis, kampta yer kalmadığından, birçoğunu uyuşturucu vererek onları etkisiz hale getirip derhal geri ülkelerine göndermek istedi. 26 Mart'ta, Malacca havaalanından çok yakınında, Macap Umbo'da, işçilere gece saat 9'da pilav, kuru balık ve bir bardak su verildi. J blokunda birsi yere düştü. D blokunda su içenler kan kusmaya başladı. Su içmeyenler durumu fark etti ve "bunlar bizi zehirliyor" cıgıllıkları attarak diğerlerini uyarmaya çalıştı.

İsyan eden işçilere önce göz yaşartıcı bomba sonra da ateş açıldı. 23 yaşındaki Endonezyalı inşaat işçisi şunları anlattı: "Her blokta kan kusmaları vardı. Bizi zehirledikleri kesindi. Ertesi sabah saat 5'de 1800 polis ve asker tüm

BRUNEI

teçhizatlı olarak Achenese işçilerin olduğu E Blokuna gittiler. Polis Achenese'leri dövdü, liderlerini ise öldürdü".

İsyandan iki gün sonra 2080 Endonezyalı topatılarak

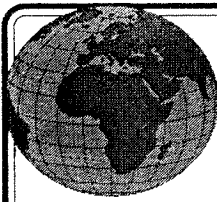
ülkelerine gönderildiler.

Bu duruma şahit olan başka bir işçi ise şunları söyledi: şeyimizi ellerimizden aldı.

"Polis her

Şikayet eden birinin ayağını kıldı".

Kuala Lumpur'a 25 mil uzakta bir başka kampta (Semanyih) aynı durumların yaşandığı bildirilince, bu zehirleme olayının merkezi örgütlendiği ortaya çıktı. Bu konuyla ilgili sorulara ise başbakan "kaçak işçiler ve buna bezer suçlular"ın isyan ettiklerini ve bu isyanı her türlü olanaklarla bastırdıklarını söyledi. Fakat, basın gizli kameraları, elleri bağlı bir dizi cesetlerin Semanyih'te varlığını tesbit edince, Malezya hükümeti insan hakları konusunda kimseden ders almak niyeti olmadığını açıkladılar.

KISA - KISA

AKIN BİRDAL'I VURAN ÇETE YAKALANDI

T.C. devlet yetkililerinin, Şemdin Sakık'ın sözde ifadesi ile günlerdir hedef olarak gösterdiği İHD Genel Başkanı A. Birdal 12 Mayıs günü iki suikastçının silahlı saldırısı üzerine ağır şekilde yaralanmıştı. Son günlerde, sağlığı iyiyeye doğru gitmekte olan Birdal, sağ kolunu, sinirleri zedelendiği için, kullanamıyor.

Geçtiğimiz hafta ise, T.C. polisi eliyle koymuş gibi, suikastte rol alan tetikçi, gözcü ve lojistik destekçi toplam 6 kişiyi yakaladı. Olayların gelişimi T.C. devleti içindeki çetelerin ve onları yöneten ele başlarının iktidar dalaşını yansıtmaktadır.

Kökü, daha önce çetelerarası dalaşmada öldürülen kontrgerilla subayı Cem Ersever'e dayanan ve bir de asker üyesi bulunana suikastçi çeteye suikast eylemi ihale edilmiş ve gerçekleştirilmiştir. Ancak suikastin başarısız olması ve çetelerin kendi aralarındaki çıkar ve iktidar dalaşı suikastçi çetenin elemanlarını yakalatmıştır. Bir çete vurmuş, diğer bir çete açığa çıkartıp yakalatmıştır. Suikastçi çetenin arkasındaki esas elebaşlarının ortaya çıkarılması ise, şimdilik, "devletin yüce çıkarları" açısından pek olası görülüyor.

Suikastten hemen sonra, T.C. Başbakanı Mesut Yılmaz suikast için "bu bir iç hesaplaşmadır" - kastedilen PKK dahil sol siyasetler içerisindeki bir iç hesaplaşma - demişti. Yılmaz bir bakıma haklıdır. Olay, aynı zamanda, bir iç hesaplaşmadır da. Ancak, devlet çeteleri arasında bir iç hesaplaşma. Seçilen kurban da maalesef, A. Birdal.

FİLİSTİN'DE KATLİAM

Filistin halkının "Büyük Felaket" olarak nitelendirdiği İsrail'in kuruluşunun 50. yıldönümünde Batı Şeria ve Gazze'de 14-15 Mayıs tarihlerinde yapılan protesto gösterilerine bir milyona yakın Filistinli katıldı. Gösteriler sırasında İsrail askerlerinin ateş açması sonucunda ikis çocuk dokuz kişi yaşamını yitiren çok sayıda insan da yaralandı.

RUSYA'DA MADEN İŞÇİLERİ EYLEMDE

İki yıldır ücret alamayan ve devletten toplam 600 milyon dolar alacaklı bulunan maden işçileri Kuzbass bölgesindeki Anzhero-Sudzhensk kasabasında protesto eylemleri başlattılar. Sibiry'a demiryolunun rayları üzerinde oturma eylemine başlayan bini aşkın kömür madeni işçisi demiryolunu ulaşıma kapattı. 100 kadar işçi de açlık grevine girdi. Eylemler on gün sürdükten sonra, Rusya hükümeti bölgeye başbakan yardımcısı Oleg Sissuyev'i gönderdi. Sissuyev işçilerle görüşükten sonra eylemler sona erdirildi. Rusya'da kapitalist-emperyalist sistemin serbest piyasa modeline geçilmesinden sonra madenciler en çok mağdur olan kesim oldu. Madenlerin kapatılması nedeniyle çoğu işinden olurlan, geriye kalanlar da açıkça kölelik koşulları altında çalışmak zorunda kalmışlardır.

HONDURAS'TA SENDİKACI ÖLDÜRÜLDÜ

Honduras'ta Amerikan muz tekellerinin plantasyonlarda kullandıkları kimyasal ilaçlar binlerce işçinin öldürücü ve sakatlayıcı hastalıklara yakalanmasına neden oldu. Muz plantasyonlarında yok pahasına çalıştırılan işçilerin haklarını savunan sendika hareketinin lideri Maderdo Varela bu olayı açığa çıkardı ve kimyasal ilaçlardan dolayı sağlığını ve hayatını kaybeden işçilere ve ailelerine tazminat ödemesi için mücadele başlattı. ABD merkezli muz tekelleri tazminat ödemeyi reddediyorlar. Geçtiğimiz ay da, Tagucigalpa kentinin kuzeyinde Sava kasabasında sendikacı Varela kimliği meçhul kişilerce vurularak öldürüldü.

KOLOMBİYA'DA KÖYLÜ KIYIMI

Kolombiya'da faşist devlet, ordusunu getirmeye başlayan gerilla güçlerine destek veren köylüleri sindirme ve yok etme politikasını hızlandırdı. Devlet köylülere karşı düzenlediği saldırılarda faşist kontra çetelerini kullanıyor. Nisan ayı sonunda, başkent Bogota'ya 300 km. uzaklıktaki bir bölgede, bir otobüsü basan kontralar on yolcuğu öldürdüler. Daha sonra da bölgeye yakın Urrao kentine giden kontralar burada da on kişiyi öldürdüler.

Mayıs ayı başında da ülkenin güneyinde bulunan Puerto Alvira köyünü basan 200 kişilik kontra çetesi birçok evi ve tarım aracını yaktıktan sonra köylüleri köy meydanına topladılar. Faşist kontralar ellerindeki listelerden isimler okuyarak ayırdıkları köylüler arasından 21 kişiyi tüm köylülerin gözü önünde kurşuna dizdiler. Askeri kıyafet giyen kontra çetesi, köylüleri, köyü terketmeleri konusunda tehdit ederek köyden ayırdılar.

“Demokratik” İngiliz Emperyalizmi ve Sierra Leone

KSG (Londra) - Afrika'dan elmas, pırlanta ve titanyum ihraç eden Sierra Leone, eskiden İngiliz emperyalizminin somürgesi idi. Uzun zamandan beri bu ülke sürekli olarak değişik askeri faşist rejimlerle yönetildi. İngiliz emperyalizmi de sürekli olarak bu rejimlere silah ve cephane sağladı. Yine de bu ülkede sürekli iç savaş yaşandı.

1994 yılında İngiliz emperyalizmi buraya asker çıkartarak, askeri rejim ve onlara muhalif isyancılar arasında denge sağlamaya çalıştı. Fakat büyük kayıplar veren Gurkalar geri çekilmek zorunda kaldı. Bunun yerine İngiliz emperyalizmi, Executive Outcomes adında bir şirketi devreye sokarak Sierra Leone'da denge sağladı. Executive Outcomes şirketi, Güney Afrika Özel Timlerde görev yapmış askerleri Sierra Leone'da devreye soktu ve bu dengeyi sağladı. Bu durum, Executive Outcomes'a İngiliz emperyalist dışişleri bakanının övgüsünü kazandı.

İngiliz emperyalizmi bu enrikalarla, 1996 yılında Sierra Leone'da seçim sağladı ve ona en yakın olan kişiyi (Ahmet

Tejan Kabbah) devlet başkanı seçti. Fakat bu devlet başkanı Mayıs 1997'de, generaller tarafından devrildi. Askeri rejim, ülkede maden ocakları olan yabancı şirketlerden haraç oranını artırmaya kalkıştı.

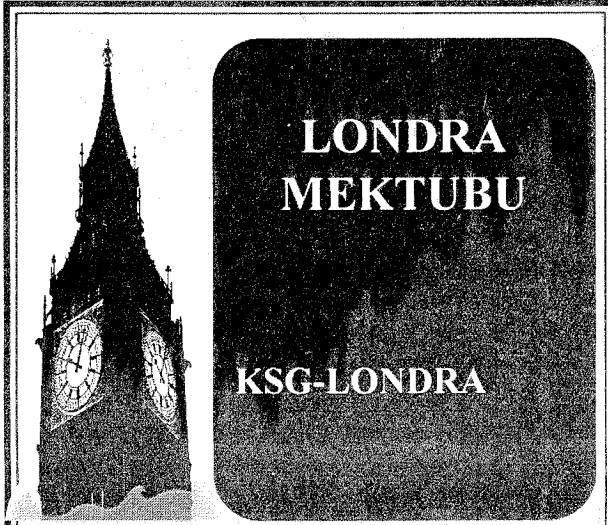
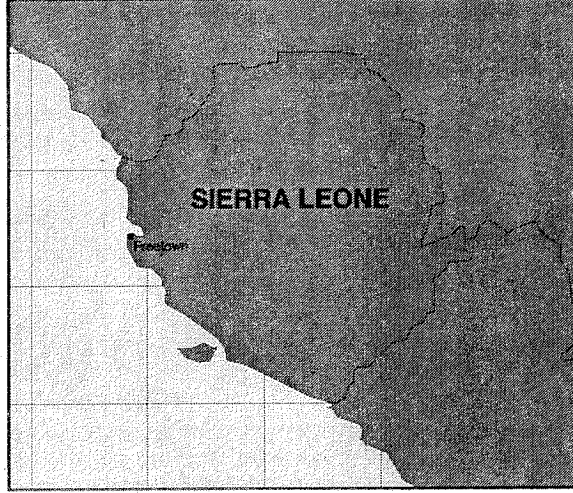
Mayıs 1997'de ayrıca, İngiltere'de İşçi Partisi seçimleri kazandı ve hükümeti kurdu. Bu hükümet, dış işlerinde yeni 'ahlaki siyaset' güdeceğini söyledi. Ardından, dışişleri ve savunma bakanlığından devlet memurları Sierra Leone'da bulunan Nijerya ordusu ve Kabbah ile ilişkiye geçerek askeri rejimi devirmeyi planladı. İngiliz Yüksek Komiseri, genel normlar doğrultusunda Kabbah taraftarlarına özel İngiliz timi ayarlamayı salık verdi.

Bağımlı ülkelerde emperyalist devletlerin pis işlerini yapmayı üslenen bu özel şirketlerden biri de İngiliz Sandline International şirketi idi. Bu şirket, İngiliz ordusunda ve dışişleri bakanlığında görev yapmış komutan ve askerlerden oluşuyor. Emperyalist devletler, bunlara para ödeyerek istedikleri hükümetleri devirtirler istediklerini ayakta tutarlar. Örneğin, Sandline International, Papa New Guinea ordusu tarafından kiralanarak orada ayrı devlet kurmak isteyen gerillalara karşı savaştı.

Fakat, her şey planlandığı şekilde olmadı. İngiliz gümrük idaresi, Sandline International'ın geçen yıl Sierra Leone'a silah ihraç ettiğini öğrendi ve bunu BM kararlarına aykırı olduğu noktasında araştırmaya başladı. Bunun üzerine Sandline International, İngiliz hükümetinin konu ile ilişkisini açıkladı. Mayıs 1997'de, Sandline International askerleri ve helikopteri, Sierra Leone açıklarında olan İngiliz

donanmasına ait HMS Cornwall hücumbotundan yardım aldılar. Şubat 1998'de Sierra Leone'da askeri rejim devrildi ve devlet başkanı Kabbah tekrar yönetime getirildi.

Sekiz aylık bir dönemde yaşanan bu gelişmeler konusunda İngiliz savunma bakanlığı ve dışişleri bakanlığında memur ve müşavirlerin haberi olduğu basına açıklandı. Fakat, bakanların bu konularda "bilgileri olmadı" belirtildi. MI6 gizli servisin bu konuda oynadığı rol ise hiç açıklanmadı. İngiliz başbakanı Tony Blair'e göre bu durum "abartılmış" bir durumdu. "Önemli olan seçimle seçilen başkanın hükümete gelmesidir" şeklinde konuşan Blair, İşçi Partisinin İngiliz emperyalist çıkarları korumak için her türlü metodlara baş vuracaklarını dolaylı olarak dile getirdi ve İngiliz emperyalist "ahlaki siyaset" in ne olduğunu da böylece açıklığa kavuşturdu.

Yalancının Mumu Yatsıya Kadar Yanar

Burjuva basın ve tarihçileri, Sovyetler Birliğinde 1934-1938 yılları arasında meydana gelen temizlik olaylarını, dönemin lideri Stalin'e bağlamak için her türlü çarpıtmaya baş vurdular. İngiltere'de, 23 Mayıs tarihli The Guardian gazetesinde yayınlanan bir makale, batılı emperyalist tarihçilerin ne kadar yanıldıkları yazdı.

Stalin'in yakın arkadaşı ve Leningrad parti lideri Sergei Kirov'a 1934 yılında suikast düzenlendi. Emperyalist burjuva basın, bunu Sovyet gizli servisinin düzenlediğini ileri sürerken, modern-revizyonist Kruşçev'in 1950'lerde sağladığı bilgileri delil olarak kullandılar. Bu konuda en iddiali olan emperyalist tarihçi Robert Conquest'in araştırmalarına kesin gözüyle bakıldı. Gorbachev taraftarları ise buna karşı çıkmak yerine, Stalin'in karalamasına yardımcı oldular.

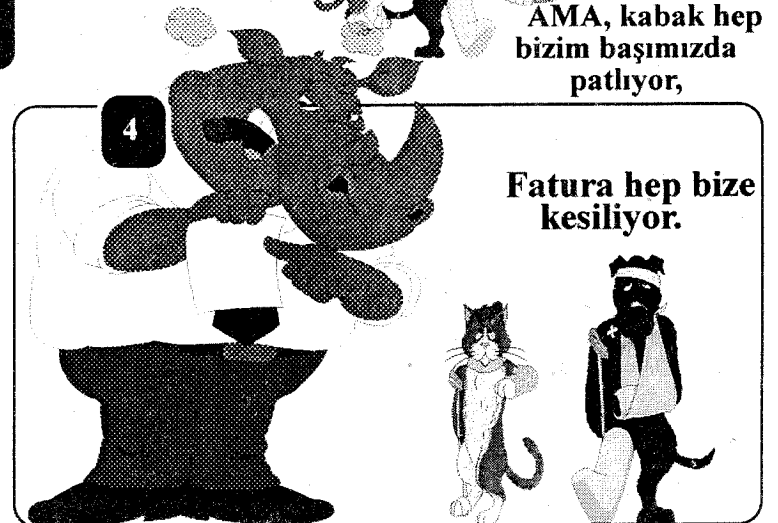
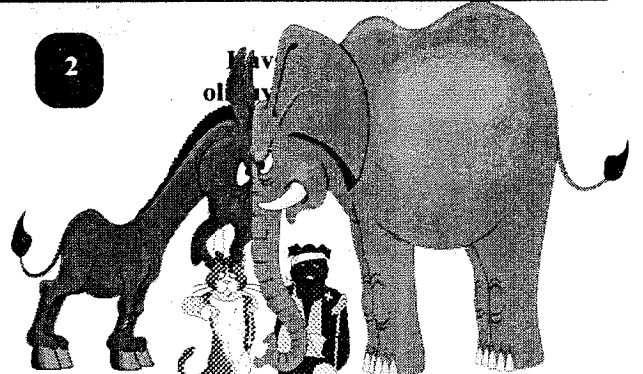
Kirov'un öldürülmesinden bu yana 64 yıl geçmesine karşın, Boris Yeltsin hükümeti, var olan arşivleri açmak istemiyor. The Guardian gazetesine göre, Rusya'da önemli kişilerin muhafızları hakkında kitap yazar Yuri Zhukov, eski arşivleri okuyup elde ettiği bulguları açıkladı. 74 ciltlik Kirov arşivi, açıkça emperyalist tarihçi Robert Conquest ve Kruşçov'un iddialarını yerle bir etti.

Kruşçov'un, sosyalist anavatanı yıkmak için bu yalan iddiaları kullandığı artık ortadadır. Conquest ise Stalin'in ve Sovyetler Birliği hakkında "tarihi gerçekler" ileri sürdüğünü söylüyordu. Fakat, yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Kirov'a suikast arşivleri açıkça Kruşçov ve Conquest'in yalanlara başvurarak Stalin ve Sovyet sosyalizmini karaladıklarını bir kez daha açığa vurdu.

... BABA'NIN ÇİFTLİĞİ

Kurgu: A. SAVAŞ

(2.Bölüm)

BOLŞEVİZMİN STRATEJİK VE TAKTİK ÖNDERLİĞİ

7- Komintern'in Emperyalistlerin Yeni Bir Dünya Savaşına Hazırlanmasıyla İlgili Taktiği

28. sayıdan devam

Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi, Marx-Engels-Lenin-Stalin'in savaş üzerine öğretileri temelinde komünist partilerinin ve devrimci proletaryanın emperyalist savaşa karşı mücadele görevlerini somut olarak tespit edip geliştirmiştir. Savaş tarafından doğrudan etkilenen Japonya ve Çin Komünist Partileri bu ilkelerden hareketle, Bolşeviklere yaraşır bir şekilde emperyalizme karşı Çin halkının savunulması amacıyla savaştılar; hala da savaşıyorlar. Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi, VI. Kongrenin emperyalist savaşa karşı mücadele üzerine aldığı kararları onaylar ve komünist partilerine, devrimci işçilere, emekçilere, köylülere, dünyanın ezilen bütün halklarının önüne şu temel görevleri koyar:

1) Barış ve Sovyetler Birliğinin savunulması için mücadele. Alman faşistleri ve Japon militaristlerinin savaş kışkırtmaları ve kapitalist ülkelerdeki savaş yanlısı partiler tarafından had safhaya ulaştırılan silahlanma karşısında, Sovyetler Birliği'ne yönelen karşı-devrimci bir savaşın patlak vermesi tehlikesi karşısında komünist partilerinin merkezi sloganı, barış için mücadele olmalıdır.

2) Savaş kışkırtıcılarına karşı barış için mücadelede birlik halk cephesi. Barış için mücadele, komünist partilerinin önüne en geniş birlik cepheyi kurmak için en büyük imkanı çıkarmıştır. Barışın korunmasını isteyen herkes birlik cephe saflarına çekilmelidir. Her verili anda, güçleri, esas savaş kışkırtıcılarına karşı (şu anda faşist Almanya ve ona göbekten bağlı Polonya ve Japonya) yoğunlaştırmak komünist partilerin en önemli taktik görevidir. Almanya Komünist Partisi için, Alman halkının birleşmesi yaftası altında, kendini maskeleyen, fakat gerçekte onu tecrite ve yeni bir savaş felaketine sürükleyen Hitler faşizminin milliyetçi demagojisini teşhir etmek özellikle önemlidir. Alman halkının birleşmesinin vazgeçilmez biricik şartı, Hitler faşizminin yıkılmasıdır. Bütün ülkelerde hem sosyal-demokrat ve reformcu örgütlerle (parti, sendika, kooperatif, spor, kültür ve eğitim örgütleri) ve bunların üye kitleleriyle, hem de ulusal kurtuluş hareketinin, dindar demokratların, pasifist kitle örgütleri ve taraftarlarıyla bir birlik cephenin kurulması, savaşa ve faşist savaş kışkırtıcılarına karşı mücadelede, tayin edici önem taşımaktadır.

Barış için mücadele uğruna sosyal-demokrat ve reformcu örgütlerle birlik cephe kurma, yaklaşan savaş tehlikesi karşısında burjuva anavatanın savunulması amacıyla burjuvaziye daha sıkı bir işbirliğine giren ve Sovyetler Birliği'ne karşı kışkırtmalarıyla Sovyetler Birliği'ne karşı savaş hazırlıklarına doğrudan doğruya katkıda bulunan sosyal-demokrasinin gerici unsurlarına karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütmeyi talep etmektedir. Emperyalist savaşa karşı devrimci mücadele mevzilerine yaklaşan sosyal-demokrat partiler, reformcu sendikalar ve diğer proleter kitle örgütlerindeki güçlerle daha sıkı bir işbirliğini talep etmektedir.

Pasifist örgütlerin ve taraftarlarının barış için mücadele amacıyla birlik cephe saflarına dahil edilmesi, küçük-burjuva yığınlarının, ilerici aydınların, kadınların ve gençliğin savaşa karşı seferber edilmesi için daha büyük önem kazanmaktadır. Komünistler, dürüst pasifistlerin zirva görüşlerini sürekli ve aydınlatıcı bir şekilde eleştirerek, siyasetleriyle Alman faşistleri tarafından tezgahlanan emperyalist savaşı örtbas eden pasifistlerle (İngiltere'deki İşçi Partisi yönetimi vb.) kararlı bir şekilde mücadele etmeli ve emperyalist savaşa karşı gerçek bir mücadelede az bir zaman için de olsa, beraber yürümeye hazır olan bütün pasifist örgütleri işbirliğine çağırmalıdır.

Komünistler, savaşa ve faşizme karşı Amsterdam-Pleyel hareketini, faal olarak katkıda bulunarak desteklemeli ve yaygınlaşmasını teşvik etmelidir.

3) Emperyalist savaşa karşı mücadelenin faşizme karşı mücadele ile birleştirilmesi. Barış isteyen kilelerin savaşa karşı mücadelesi faşizme ve faşist harekete karşı mücadeleyle en sıkı bir şekilde birleştirilmelidir. Sadece

Şovenizme karşı mücadele. Şovenizme karşı mücadelede komünistlerin görevi, işçileri, tüm çalışan halkı proleter enternasyonalizmi ruhuyla eğitmektir. Bu ancak, sömürücülere, ezenlere karşı proletaryanın acil sınıfsal talepleri için mücadele içinde, nasyonal-sosyalist ve bütün diğer faşist partilerin vahşi şovenizmine karşı mücadele içinde gerçekleştirilebilir. Komünistler aynı zamanda, işçi sınıfının her türlü baskı ve sömürüye karşı tüm halkın ulusal özgürlüğünün ve bağımsızlığının savunulması için tutarlı bir mücadele yürüttüğünü ortaya koymalıdır; çünkü sadece komünist siyaset, kendi halkının ulusal özgürlüğünü ve bağımsızlığını sonuna kadar savunur.

barış için genel propaganda yapmak yetmez, fakat öncelikle başlıca savaş kışkırtıcılarına karşı, faşist ve diğer emperyalist savaş partilerine karşı emperyalist savaşa hazırlanmak için alınan somut tedbirlere karşı propaganda yürütmek gerekir.

4) Militarizme ve silahlanmaya karşı mücadele. Bütün kapitalist ülkelerdeki komünist partileri şunlara karşı mücadele yürütmelidirler: Silahlanma harcamalarına karşı (askeri bütçe); Sömürge ve manda yönetimindeki ülkelerdeki birliklerin geri çağırılması için; kapitalist hükümetler tarafından yürütülen militaristleşme tedbirlerine, özellikle gençliğin, kadınların ve işsizlerin militarize edilmelerine karşı; savaşa hazırlanmak amacıyla burjuva-demokratik özgürlükleri kısıtlayan olağanüstü hal yasalarına karşı; silah sanayiindeki işçilerin haklarının kısıtlanmasına karşı; savaş sanayinin sübvansede edilmesine, silah ticaretine ve silah sevkiyatına karşı. Savaşa hazırlanmak için alınan tedbirlere karşı mücadele ancak, işçilerin, memurların, emekçi köylülerin ve şehir küçük-burjuvazisinin ekonomik çıkarlarının savunulmasıyla sıkı bir bağ içinde yürütülebilir.

Barış İçin Mücadeleden Devrim İçin Mücadeleye

Komünist Enternasyonal VII. Dünya Kongresi, komünistlerin, devrime yol açtığı için savaş istedikleri şeklinde aşağılık iddiayı nefretle reddeder. Bütün ülkelerin komünist partilerinin başarısı için mücadeleye önderlik etmeleri bile, komünistlerin bütün güçleriyle yeni bir savaşın hazırlanmasını ve patlak vermesini zorlaştırmaya çalıştıklarını kanıtlar.

Komünistler, kapitalist düzen var olduğu sürece savaşların ortadan kalkabileceği hayalleriyle bütün güçleriyle mücadele ederken, aynı zamanda da savaşın önünü almak için ellerinden gelen herşeyi yapıyorlar ve yapacaklardır. Bununla birlikte işçi sınıfının bütün önünü alma çabalarına rağmen yeni bir emperyalist savaş patlak verirse, komünistler barış uğruna mücadele için örgütlenmiş savaş aleyhtarlarını, emperyalist savaşı, faşist savaş kışkırtıcılarına, burjuvaziye karşı, kapitalizmin yıkılması için savaşa dönüştürme mücadelesinde seferber etmeye çalışacaklardır.

Kongre aynı zamanda komünistleri ve devrimci işçileri, savaşa karşı mücadelede zorunlu askerlik hizmetinden kaçmak, seferberliği boykot etmek, savaş sanayisinde sabotajlar yapmak vb. şekildeki anarko-sendikalist yöntemlere karşı uyarır. Kongre bu tür mücadele yöntemlerinin proletaryaya sadece zarar vereceği görüşündedir. Rus Bolşevikleri dünya savaşı sırasında sıkı bir şekilde savaşa karşı mücadele ettiler ve Rus hükümetinin yenilmesinden yanaydılar, ama buna rağmen bu tür yöntemleri reddettiler; bu yöntemler sadece, burjuvazinin komünistlere ve devrimci işçilere karşı baskı tedbirleri almasını kolaylaştırır ve onların emekçi kitleleri, özellikle

5) Şovenizme karşı mücadele. Şovenizme karşı mücadelede komünistlerin görevi, işçileri, tüm çalışan halkı proleter enternasyonalizmi ruhuyla eğitmektir. Bu ancak, sömürücülere, ezenlere karşı proletaryanın acil sınıfsal talepleri için mücadele içinde, nasyonal-sosyalist ve bütün diğer faşist partilerin vahşi şovenizmine karşı mücadele içinde gerçekleştirilebilir. Komünistler aynı zamanda, işçi sınıfının her türlü baskı ve sömürüye karşı tüm halkın ulusal özgürlüğünün ve bağımsızlığının savunulması için tutarlı bir mücadele yürüttüğünü ortaya koymalıdır; çünkü sadece komünist siyaset, kendi halkının ulusal özgürlüğünü ve bağımsızlığını sonuna kadar savunur.

6) Ulusal kurtuluş için mücadele ve ulusal kurtuluş savaşlarının desteklenmesi. Eğer herhangi bir güçsüz devlet, ulusal bağımsızlığını ve ulusal birliğini yerle bir eden ya da tarihte Polonya'nın paylaşımında olduğu gibi, ülkeyi aralarında paylaşmak isteyen bir veya birkaç emperyalist büyük devletin saldırısına uğrarsa, o zaman böyle bir ülkede milli burjuvazinin saldırısı geri püskürtmek için verdiği savaş, bu ülkenin işçi sınıfının ve komünistlerinin de katılmasını gerektiren bir kurtuluş savaşı niteliğine bürünebilir. Böyle bir ülkenin komünistlerinin görevi, işçilerin, emekçi köylülerin ve ulusal azınlıkların iktisadi ve siyasi mevzilerini sağlamla almak için amansız bir mücadele yürütmek, aynı zamanda savaşçıların en ön saflarında ulusal bağımsızlığı savunmak, kurtuluş savaşını sonuna kadar götürmek ve "kendi" burjuvazisinin saldırgan devletlerle, kendi ülkesinin çıkarlarına zarar verecek bir pazarlığa oturmasına izin vermemektir.

Komünistler, ezilen sömürge ve yarı-sömürge halklarının ulusal kurtuluş mücadelelerini, özellikle Çin Sovyet Kızıl Ordusunun, Japon ve diğer emperyalistler ile Koumintang'a karşı verdiği mücadeleyi faal bir şekilde desteklemekle yükümlüdür. Çin Komünist Partisi, ulusal kurtuluş mücadelesi cephesini genişletmek ve Japon ve diğer emperyalistlerin talan seferine karşı koymaya hazır olan bütün ulusal güçleri milli kurtuluş mücadelesine katmak için bütün olanaklarını seferber etmelidir.

asker yığınlarını emperyalist savaşa karşı ve bu savaşın burjuvaziye karşı iç savaşa çevrilmesi için kitle mücadelesine kazanmalarını engeller.

Komünist Enternasyonal VII. Kongresi, savaş halinde komünist partilerinin ve tüm işçi sınıfının görevlerinin tespitinde, Lenin ve Rosa Luxemburg tarafından ortaa atılan ve savaş öncesi dönemde İkinci Enternasyonal'in Stuttgart Kongresi'nde karar haline getirilen aşağıdaki teze dayanır:

"Savaş buna rağmen patlak vererek olursa görevimiz, onun bir an önce sona erdirilmesini avunmak ve savaşın yol açtığı iktisadi ve siyasi buhrandan, bütün gücümüzle halkı sarsmak yolunda yararlanarak kapitalist sınıf egemenliğinin ortadan kalkma sürecini hızlandırmaktır."

Sovyetler Birliği'nin, yeryüzünün altında birinde sosyalizmi ve bütün insanlık için barışı savunduğu şu tarihi aşamada bütün ülkelerin işçileri ve emekçilerinin acil çıkarları, işçi sınıfı siyasetinin, barış için mücadelenin, savaşın patlak vermesinden önce ve sonra emperyalist savaşa karşı mücadelenin Sovyetler Birliği'nin savunulması bakış açısından yürütülmesini talep etmektedir.

Eğer başlamış olan karşı-devrimci savaş, Sovyetler Birliği'ni, İşçi-Köylü Ordusu'nu sosyalizmi savunmak üzere savaşa sürmek zorunda bırakırsa, o zaman komünistler, bütün emekçileri, Kızıl Ordunun emperyalist orduları yenmesini bütün imkanlarla, her ne pahasına olursa olsun desteklemeye çalışacaktır. (Komintern VII. Dünya Kongresi'nin Erkoli Yoldaşın Raporu Üzerine Aldığı Karardan.)

BİTTİ

G. DİMİTROV'un Parti Kongresi Raporundan

9 EYLÜL AYAKLANMASI BULGARİSTAN'DA SOSYALİZMİN İNŞASI İÇİN YOLU AÇMIŞTIR

9 EYLÜL 1944'DEN
BÜYÜK MİLLET MECLİSİ
SEÇİMLERİNE KADAR

Yoldaşlar,

9 Eylül silahlı halk ayaklanması tarihimizde bir dönüm noktası oluşturmaktadır.

9 Eylül 1944'te ülkemizde siyasi iktidar kapitalist burjuvazi ve monarko-faşist sömürücü azınlığın elinden alınmış ve işçi sınıfı ve öncüsü Komünist Partisi'nin başını çektiği halkın geniş kesiminin şehir ve kırsal kesim emekçilerinin eline geçmiştir (büyük alkışlar). Kahraman Sovyet Ordusunun belirleyici yardımıyla zafere ulaşan 9 Eylül ayaklanması ülkemizde sosyalizmin inşası için yolu açmıştır (güçlü ve uzun alkışlar).

9 Eylül 1944'deki Anti-faşist halk ayaklanmasının Sovyet Ordusunun Balkanlar'daki muvaffak ilerleyişi ile birleşmesi ayaklanmanın zaferini garantilemekle kalmamış aynı zamanda ona büyük bir ivme ve kapsam kazandırmıştır. 20 yıl boyunca faşizme karşı biriken kin ve çalınan halkın onu ortadan kaldırma azmi bastırılmaz bir şekilde patlamış ve faşist rejimi bir darbeye silip süpürmüştür. Çalışan halkı ezen burjuva-faşist polis kuruluşu 9 Eylül ayaklanmasını takip eden günlerde dağıtılmış ve faşist unsurların direnişini ezmek ve halkın ayaklanmasını korumak için halk milisleri oluşturulmuştur. İktidar monarşinin etrafında toplanan ve Alman emperyalizmi ile sıkı bir ittifak içinde olan kapitalist sınıftan alınmış ve Partimiz önderliğinde Anavatan Cephesinde birleşen işçilerin, köylülerin, zanaatkarların ve aydınların militan blokunun ellerine geçmiştir (alkışlar). Devlet gücünün karakteri radikal bir şekilde değişti: Kapitalistlerin yararına kitlelerin üzerindeki baskı ve sömürü aracı yıkılmış, kapitalizmin yok edilmesi ve çalışan halkın her türlü sömürden adım adım kurtuluşunun aracı olan bir popüler hükümet (popular government) kurulmuştur.

9 Eylül'de eski burjuva devlet mekanizmasının tamamıyla yıkılmadığı doğrudur. Komünistler yeni kurulan kabinede hala azınlıktaydılar. ...nemli mevkilerin bir çoğu hala, bazılarının turarsız ve hatta halk rejimine karşı oldukları sonra ortaya çıkmış olan bireylerin elindeydi. Fakat bir çok yörede yönetim aslında Anavatan Cephesi komitelerinin elindeydi. İçişleri Bakanlığıyla orduda yeni oluşturulmuş olan Yardımcı Komutanlık mevkileri partimizin elindeydi. Bu durum halkımızın çıkarına idi çünkü yalnızca partimiz yıkılmış olan monarko-faşist kılığın bastırılmasını örgütleyebilir, iç düzeni sağlayabilir ve yeniden düzenlenmiş ordunun anti-nazi savaşta başarılı bir şekilde yer almasını sağlayabilirdi. Partinin halk içindeki muazzam gücü ve etkinliği ve Anavatan Cephesi Komiteleri içindeki pozisyonu hükümette önder bir rol oynamasına ve

gerici faşist unsurlar ve bunların Anavatan Cephesi'ndeki yandaşları ile baş etmesini mümkün kılmıştır.

İşçi sınıfı ve halk arasından yeni yeni kişiler öne çıkmıştır. Uzun süre faşist diktatörlüğün çizimleri altında ezilen halkın büyük bir kesimi uyanmış, siyasi yaşamda aktif yer almış ve parti önderliğinde çeşitli idari organlara katılmışlardır. Karakter itibarıyla popüler demokratik olan yeni tipte bir hükümet oluşturulmuş ve adım adım geliştirilmiştir.

Acil görevleri demokratik nitelikte olmasına rağmen 9 Eylül ayaklanması ülkemizdeki kapitalist sistemi temellerinden sarsmadan ve böylece de burjuva demokrasinin sınırlarını aşmadan edemezdi.

İşte bu 9 Eylül ayaklanmasının önde gelen özelliğidir.

Bu gelişmeye neden olan şudur: kapitalizmin hakimiyetinin ta kendisine karşı çıkmadan faşizmi ortadan kaldırmak, işçi kitlelerinin demokratik haklarını garanti altına almak, bu hakları sağlamlaştırmak ve geliştirmek mümkün değildir, çünkü faşizm büyük iş çevrelerinin gaddar, terörist diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Büyük iş çevrelerine karşı çıkmadan faşizmin ortadan kaldırılması mümkün değildir. Büyük iş çevreleri siyasi ve ekonomik hakimiyetlerini sürdürdüğü sürece çalışan halkın demokratik haklarını sağlamak mümkün değildir. Bu nedenle demokratik nitelikteki problemler ve halkımızın yüce millî davası olan nazizmin nihai yıkımı için sürdürülen savaşta yer alma sorununu ele alan 9 Eylül ayaklanması son aşamada büyük iş çevrelerinin hakimiyetine karşı çıkmaktan, ona ağır darbeler vurmaya devam etmekten, onun ve genelde kapitalist sistemin ortadan kaldırılmasının ve sosyalizme geçilmesinin zeminini hazırlamaktan başka bir şey yapamazdı.

Bu olasılıkları gerçekleştirebilmek için partimiz zorlu bir mücadele vermek zorunda kalmıştır.

İlk görev 9 Eylül zaferini savunmak ve sağlamlaştırmak olmuştur. Parti, ayaklanmanın gerçekleştirildiği şartlar, alınması gereken zorunlu önlemler ve acilen yerine getirilebilecek görevlerin kapsamı konularında açık olmak zorundaydı.

9 Eylül ayaklanması nazi Almanya'sına karşı savaş sürerken gerçekleşmişti. Açık ki savaşın zaferle bitirilmesi herşeyden önde geliyordu ve bu zaferi sekteye uğratabilecek hiçbir şey yapılmamalıydı. Bu önemli gerçeği gözden kaçırmamamız gerekir. Partimizin ülkenin gelişmesinin bu dönemindeki-9 Eylül'den savaşın sonuna ve barış anlaşmasının imzalanmasına kadar faaliyetlerini değerlendirirken nazi Almanya'sının eski bir uydusu olan Bulgaristan'ın Müttefikler Kontrol

Komisyonu'nun kontrolünde olduğu ve bu komisyondaki İngiliz ve Amerikan temsilcilerinin halk rejimine karşı olduklarını da unutulmamalıdır. Diğer yandan özgürlüğü uğruna Bulgaristan nazi Almanya'sına karşı Sovyetler Birliği'nin yanında ve onun emrinde aktif bir şekilde savaşa katılmalıydı.

Bu şartlar altında uluslararası ve ulusal durumun dikkatli bir değerlendirmesini yapmak şarttı. Şehirlerdeki ve kırsal kesimdeki işçi sınıfı ile emekçilerin kapitalizme karşı mücadelelerinin gelişmesindeki bazı aşamaları atlamamak için yalnızca çok olgunlaşmış sorunlar çözülmek üzere ele alınmalıydı. Bu konuda partimiz çalışan halka karşı tarihi sorumluluğunun tümüyle bilincindeydi.

9 Eylül'de ve onu takip eden günlerde partimiz, bütün ulusun demokratik ve yurtsever güçlerini monarko-faşist kılığın nihai ve acımasız olarak yıkılması için toplamak ve Sovyetler Birliği'nin emri altındaki tüm özgürlük sever halkların ortak mücadelesi için ülkemizin tüm maddi ve manevi kaynaklarını seferber etmek amacıyla yola çıkmıştır. Partimiz bu merkezi görevi başarıyla yerine getirmiştir. Bulgaristan Balkanlar nazi işgalcilerden kurtulması ve nazilerin yenilmesi için elinden geleni yapmıştır. "Herşey cephe için, herşey anti-nazi savaşın zaferi için". İşte bu dönemde Partinin, Anavatan Cephesinin ve ulusun tek sloganı buydu. Tüm diğer sorunlar buna tabii kılınmıştı. Parti bu slogandan her türlü sapmaya karşı mücadele etmiştir. Kendi çevresindeki sol sapmalara, hemen sosyalist değişiklikler yapılması konusunda ısrar eden bazı yoldaşların sabırsızlığına karşı durmuştur.

Tek doğru siyaset faşist kılığı tamamıyla bozguna uğratılması, anti-nazi savaşa muvaffak bir şekilde katılınması, ulusal bağımsızlığın, toprak bütünlüğü ve devlet egemenliğinin savunulup korunması amacıyla burjuvazinin bazı anti-Alman unsurları da dahil olmak üzere ulusun tüm anti-faşist, demokratik ve yurtsever güçlerini sıkı bir şekilde birleştirmek siyasetiydi. Bunların gerçekleştirilmesi 9 Eylül ayaklanmasının tarihi kazanımlarının korunması ve daha da geliştirilmesi için bir önşart ve garanti idi. Bu, partinin kitlelere yaklaşmasını, durumunu daha da güçlendirmesini ve ayaklanmanın ve halk iktidarının düşmanlarını soyutlamasını sağlamıştır. Partimizin Merkez Komitesi bu siyaseti kararlı ve tutarlı bir biçimde uygulamıştır.

Bu dönemde azınlık faşist unsurlara güçlü darbeler vurulmuştur. Alman emperyalizmi ile haydutlar ittifakının ve ulusun üçüncü bir felaketin eşiğine getirilmesinin sorumluları olan faşizmin esas temsilcileri ve Alman ajanları şiddetli bir şekilde cezalandırılmışlardır. Faşist örgütler dağıtılmıştır. Çalışan halkın siyasi, ekonomik ve kültürel örgütleri hızla büyümüştür. Bir dizi önemli demokratik reformlar gerçekleştirilmiştir. Kadınlara tam eşitlik sağlanmış ve kamu yaşamında aktif olarak yer alabilmeleri için her türlü olanak sağlanmıştır. Gençlik için geniş ufuklar açılmıştır. Ulusal azınlıklara da tam eşitlik sağlanmış ve bunların okullarına

devlet yardımı yapılmıştır. Toprak Kanunu kabul edilmiş, toprak mülkiyeti 20 hektarla sınırlandırılmıştır (yalnızca Dobruca'da bu sınır 30 hektar olarak belirlenmiştir). Geçirilen başka bir kanunla tüm kanunsuz olarak elde edilmiş olan zenginliklere el konulmuştur. Orduyu özünde halka dayalı hale getirmek için önlemler alınmıştır. Halkın sıranmış evlatlarının ve faşizme karşı savaşanların yer aldığı komutan yardımcılıkları kurumu oluşturulmuştur.

Tüm devlet yapısı elden geçirilmiş ve yeni ve halka dayalı bir temele oturtulmuştur. Geniş kitlelerin demokratik hak ve özgürlükleri pekiştirilmiştir. Bu ve benzeri değişiklikler monarşinin yıkılması ve Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasında ifadesini bulmuş ve teyit edilmiştir (Uzun alkışlar).

Ekonomik alanda tüm çabalar Almanlar tarafından azınlık yağma edilen ve birbiri ardına gelen iki kuraklık nedeniyle daha da kötüleşen savaşta yıkılmış ulusal ekonominin onarımına yoğunlaşmıştır. Bu dönemde büyük ekonomik değişiklikler sorunu henüz gündemde değildi ve olamazdı da. Savaş hala sürüyordu. Bulgaristan'ın çözümlememesi uluslararası statüsü ve Sofya'da Müttefikler Kontrol Komisyonu'nun bulunması kapitalist gericiğin ekonomik temeline karşı hemen radikal müdahaleler yapılmasına imkan vermiyordu. Büyük sanayi, bankacılık ve ticaret kuruluşları özel kapitalistlerin elinde kalmıştı.

Ama kapitalistler artık kuruluşlarının ve sermayelerinin mutlak efendileri değillerdi. Kamu kontrolü oluşturulmuştu. Sendikaların rolü büyük oranda artmıştı. Her ne kadar kapitalistlerin gücü kısıtlanmışsa da kuruluşlarının sahibi olmaya devam etmişler ve bu durumu üretimi ve hükümetin önlemlerini şu ya da bu şekilde aksatmak için kullanmışlardır. Ekonomik bir temele sahip olduklarından, halk rejiminin üzerinde belli bir baskı uygulayabiliyorlardı. Kapitalist unsurları siyasi ve ekonomik pozisyonlarından atmak için zorlu bir mücadele hala gerekiyordu.

9 Eylül'ün, faşist kılığın temsilciliğini yaptığı halk düşmanlarına vurduğu darbe öylesine güçlüydü ki kapitalist burjuvazi belli bir süre için kendini gizlemişti. Fakat bu onun tarihin çarkını geri döndürmek amacından vazgeçtiği anlamına gelmiyordu.

Ekonomik temeline dayanan ve gerici Amerikan ve İngiliz çevrelerince desteklenen kapitalist burjuvazimiz çok geçmeden bu umut ve amaçlarını gerçekleştirmeyi denedi. Bunlar, Anavatan Cephesi içindeki bazı partilerde gizlenen sağcı gerici unsurlar arasında ajanlara sahiptiler. Halk rejimine açıktan karşı çıkmaya henüz hazır olmayan kapitalist burjuvazi bu gerici unsurlardan yararlanmıştı. Bu unsurlar 9 Eylül'ün hemen ertesinde ekonomimizi sekteye uğratmaya, hükümetin önlemlerinin uygulamasını aksatmaya, Partiyi gözden düşürmeye, Anavatan Cephesini zayıflatmaya ve restorasyon için ortamı hazırlamaya çabalarırken, Komünist Parti'ye karşı vahşice mücadele etmeye ve partinin

- SÜRECEK -

İKİ DEVLETLİLİK TAKSİM DOSYASI

Fileleftheros gazetesi, Atina'da yayınlanan Tahidromos dergisinin son sayısında yayımladığı bir araştırmaya dayanarak verdiği haberde, İngilizlerin 1956 yılından beri Kıbrıs'ı taksim etmek niyeti taşıdıklarını iddia ediyor.

Gazete, Kıbrıs'ın taksim edilmesi senaryosunun bir İngiliz diplomat tarafından alel-acele çizildiğini, o zamanki taksim düşüncesinin bugünkü gibi değil de, Kuzey'den Güney'e bir bölünme şekli olduğunu yazıyor.

Fileleftheros, adanın bölünmesini öngören haritayı yayınlıyor ve böyle bir bölünmede 54 bin Türk ile 30 bin Rum'un yer değiştirmesinin öngörüldüğünü kaydediyor. (aktaran Halkın Sesi, 8.10.1991)

Kıbrıs'ı "karpuz gibi" bölme planı: Kıbrıs'ta Türklerle Rumların birlikte yaşayamayacakları, İngiliz dışişleri yetkililerince 35 yıl önce hazırlanan, ABD yetkililerinin de onayından geçen ve tozlu raflardan indirilerek gündeme getirilen bir planda yeniden vurgulanıyor.

Kıbrıs adasını Doğu ve Batı olmak üzere Türk ve Rum bölgeleri olarak ayıran İngiliz gizli raporuna göre, Türk tarafındaki Batı Kıbrıs'ta bulunan 130 bin Rum doğuya; doğudaki 54 bin Türk'ün de batıya göç etmesi planlanıyor.

ABD patenti taşıyan raporda, Kıbrıs'ta barış, huzur ve sükunet, Rum ve Türklerin ayrı olarak yaşamalarıyla mümkün olacağı belirtiliyor. (Kıbrıs, 11.10.1991)

Fileleftheros gazetesi, Yunanistan'ın eski Kıbrıs Büyükelçisi Mihail Duntas'ın, Atina'da yayınlanan Mesivrimi gazetesine verdiği bir demeci iktibas ediyor.

Gazeteye göre, Duntas, Kıbrıs'a çözüm bulunması için bugün görüşülmekte olan olasılıkları yorumlarken, "temiz bir taksimin veya bugünkü durumun, daha da kötüleştirilmeden sürdürülmesinin, bulunmaya çalışılan çözüm şeklinden daha iyi olduğunu" söyledi.

Duntas şöyle konuştu: Yunanistan, Türk işgalini sona erdiremez. Kıbrıs Cumhuriyeti de bunu yapamaz. Bundan dolayı, Türklerin istemleri doğrultusunda bir çözümü benimseyelim. Çünkü, Rumların ekonomik başarıları, olumsuz Türk etkisini zaman içinde ortadan kaldıracak. (Kıbrıs, 26.1.1992)

Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Alekka Papariğa, Kıbrıs'ta, "Taksim ve ikili Enosis'e yol açabilecek bir çözüm" konusundaki endişelerini dile getirdi.

Rum radyosunun Atina kaynaklı haberine göre Papariğa, partisinin dış politikası konusunda gazetecilere konuşurken, böyle bir çözümün, Türk-Yunan sınırlarının Kıbrıs'a uzanmasına yol açacağını belirtti. (Kıbrıs, 31.1.1992)

Kıbrıs Rum yönetimi'nin eski Dışişleri Bakanı ve Liberal Parti Lideri Nikos Rolandis, güçlü bir merkezi hükümetin uzun ömürlü olamayacağını belirterek, güçlü

merkezi hükümetin ülkeyi çıkmazdan çıkmaza sürükleyeceğini söyledi.

Haravgi gazetesinin muhabirinin çeşitli sorularını yanıtlarken, "...iki nüfusun yeniden kaynaştırmanın tehlikeli olacağını da belirten Rolandis, "...Rumların birkaç yıl sonra taksimi kabul etmek durumunda kalabileceklerini ifade ederek, Bosna-Hersek'i örnek gösterdi.

3 yıl öncesine kadar Bosna-Hersek'in bölünmesini düşünmeyenlerin şimdi Cenevre'de bir masaya oturup bir konfederasyonun ve hatta ayrı devletlerin sınırlarının nereden geçeceğini görüşmeye başladıklarını söyledi. (Kıbrıs, 22.11.1993)

Rum' Kilisesinin lideri Papaz Hrisostomos, Güven Yaratıcı Önlemler konusunda konuşurken şöyle dedi: "Vatanımızın taksimine yol açacak bir prosedürün kapanına kısıldık. Türklerin ne kadar toprak alacağı ve bize ne kadar kalacağı konuşuluyor. Bunun sonu taksimdir. (Yeni Demokrat, 11.2.1994)

Haftalık Selides dergisi, geçtiğimiz hafta içinde Güney Kıbrıs'ı ziyaret eden Yunanistan Komünist Partisi Genel Sekreteri Alekka Papariğa ile yaptığı bir söyleşi yayınladı...Papariğa, Rum-Yunan ortak savunma doktrini ile ilgili bir soruya şu yanıtı verdi: "Bizce bu doktrin ile Kıbrıs'ın bir devlet olarak varlığı baltalanmaktadır ve Kıbrıs, Yunanistan'ın bir iline dönüştürülmektedir. Doktrinin Türkiye üzerinde bir baskı unsuru olacağı söyleniyor ki biz buna da inanmıyoruz. Hatta biz bunun ters sonuç vereceği kanaatindeyiz. İşgal kuvvetlerini Kıbrıs'ta bulundurmaya devam etmesi için Türkiye'ye mazeret yaratılmış oluyor...Ortak savunma doktriniyle Kıbrıs'ın bir parçası Yunanistan'ın, diğer bir parçası da Türkiye olacaktır. Bu açıdan bakıldığında, doktrinin taksim koşulları yaratacağı görülebilir."

Alekka Papariğa, "Yunanistan'da Kıbrıs'ın taksimine ulusal açıdan temiz bir çözüm gözüyle bakan çevrelerin bulunup bulunmadığı" yolundaki diğer bir soruya şöyle cevap verdi:

"Sizden gizlemeyeceğim. Yayın organlarında ikili Enosis'ten söz eden birçok yazılar okuyoruz. Siz de herhalde bu yayınlara bakarak bu soruyu sordunuz. Ama bence bunlar tamamıyla sorumsuz yayınlardır. Bu yayınları yapanların çoğu, yeni dünya düzenini insanlığa empoze ederek bir arabulucu ya da hakem rolü oynamak isteyen dış güçlerden aldıkları direktifle bu yayınları yapıyorlar." (Kıbrıs, 9.5.1994)

Fileleftheros, Rum Liberal Partisi Başkanı Nikos Rolandis'in Lefkoşa'daki Rotary Kulübü'nde yaptığı bir konuşmada, KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın "Uyuşmazlığı yüzünden taksime doğru gidildiğini ve tek umudun Avrupa Birliği

olduğunu" söylediğini yazıyor.

Gazeteye göre Rolandis şöyle konuştu: "Eğer uzlaşmaz Kıbrıs Türk tutumu devam ederse, Kıbrıs sorununa taksimden başka çözüm bulmak, anca Avrupa Birliği'nin, bu birliğe üye olmak arzusunda olan Türkiye'ye bu sorunu doğru ve adil bir şekilde çözmesi ve bunu koruması gerektiği konusunda açık bir şekilde söylemesi ile mümkün olacaktır. Eğer böyle bir gelişme olmazsa Kıbrıs'ta taksim veya konfederasyondan başka bir çözüm olmayacak. Çünkü Türkiye, birleşik bir Kıbrıs'ta, arzulanan normal hayatı her an torpilleyebilecek, dinamitleyebilecek, berhava edebilecek ve altüst edebilecek." (Kıbrıs, 15.5.1994)

Simerini gazetesi yazarlarından Yianno Charalambidis, Denktaş'ın son demeçlerini değerlendirirken, şunları yazdı: "Türkler taksim'e çeşitli adlar takmaktadır. Bazen "taksim" diyorlar. Bazen de federasyon ve daha sonra konfederasyon. Şimdi ise taksime tam olarak şöyle değinmektedirler: "Türkiye ile entegrasyon." (aktaran Cyprus Mail, 17.5.1994)

Fileleftheros, AKEL'in Meclis Grup Sözcüsü Andreas Hristu ile bir söyleşi yayınladı. Andres Hristu bu söyleşisinde, Kıbrıs sorununun çözümü için cesur kararlara ihtiyaç olduğunu, ancak siyasi liderliklerinin siyasi faturasından korktukları için böyle kararlar almaktan çekindiklerini söyledi. Bugün hızla Taksim'e doğru gidilmekte olduğunu belirten Hristu, "Bütün beklentilerimize cevap veren mükemmel bir çözüm bulamayacağımızın bilincine varmak durumundayız" şeklinde konuştu.

Andreas Hristu şunları da söyledi:

"40 yıldan beridir Kıbrıs sorunu, bugün reddettiğimizi yarın kabul ettiğimiz bir hikayesidir. Geçmişte olduğu gibi bugün de karar almayı ne kadar geciktirsek, sonunda varacağımız çözüm o kadar acı olacak...Avrupa Birliği, Türkiye'yi gücendirmemek için Kıbrıs'ın sadece yarısını kabul etme eğilimleri göstermektedir. Sonunda böyle birşey olduğu takdirde bu, kalıcı bir statü haline gelecektir." (Kıbrıs, 23.5.1994)

Tharros gazetesi bir röportajında, İngilizler ile Amerikalıların Kıbrıs'ı taksim etme düşüncesinin yeni bir şey olmadığını ve 1956 Ağustos'una kadar uzandığını bildiriyor ve Kıbrıs'ı kuzeyden güneye bölünmüş olarak gösteren bir harita yayınladı.

Bir İngiliz diplomatı tarafından çizildiği iddia edilen bu haritada, Kıbrıs'ın batısı Türklere, doğusu Rumlara bırakılıyor. 54 bin Türkün doğudan batıya ve 130 bin Rumun batıdan doğuya göç etmesi öngörüldüğü.

Tharros bu röportajını, Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın 27 Temmuz 1956 tarihli bir yazısına dayandırıyor. Yazının konusu, "Kıbrıs için İngiliz taksim çözümü" olarak belirtiliyor. (Kıbrıs, 7.6.1994)

Haravgi manşetten verdiği haberinde, önceki gün düzenlenen bir basın toplantısında konuşan AKEL Genel

Derleyen: Ertan Yüksel

Sekreteri Hristofyas'ın "taksimin yaklaşmakta olduğu" uyarısında bulunduğunu yazdı. Hristofyas şöyle dedi:

"Denktaş'ın tutumunu değiştirmeye yönelik baskı yapılacağı yerde, güven artırıcı önlemlerle ona birçok avantajlar önerildi. İki ayrı vatandaşlık ile iki egemen devlet şeklindeki kabul edilemez bölücü görüşlerinde ısrar etmesi olanağı verildi." (Kıbrıs, 8.7.1994)

Belçika'nın yüksek tirajlı gazetesi "Le Soir", "Kıbrıs sorununun tek çözüm yolunun adanın bölünmesi olduğunu" belirtti.

Gazetede dün yayınlanan bir yorumda, Türkiye'nin 20 Temmuz 1974 tarihinde başlattığı müdahalenin haklılığı veya haksızlığının artık tartışılmadığı belirtilerek, özetle şu görüşlere yer verildi:

"BM için artık önemli olan, mantıklı bir çözümü adadaki Türklere ve Rumlara kabul ettirebilmektir. İki bölge ve iki toplumlu Federasyon temelinde görüşmelere dayalı bir çözüm olasılığı gittikçe zayıflıyor ve gelişmeler, bölünme tezini güçlendiriyor." (Halkın Sesi, 21.7.1994)

Haravgi, "Veritas" tarafından yapılan bir kamuoyu yoklamasını okuyucularına duyuruyor. Buna göre, halkın büyük bir kısmı, yani %53'ü adanın taksimini olası bir çözüm şekli olarak görüyor. (Cyprus Mail, 22.7.1994)

Dikmenli Rumların yürüyüşüne katılan AKEL Genel Sekreteri Dimitris Hristofyas, yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Türkler uyuşmazlıklarının bedelini ödemek durumunda kalabilirler, ama bunu düşünmüyorlar. Denktaş ile Türkiye bu cüreti Amerikalılardan alıyorlar. Dünyada oluşan yeni ortam içinde Amerikalılar, Güvenlik Konseyi'nde etkin nüfuza sahip bulunuyorlar. Türkler ise Amerikalıların bu pozisyonundan yararlanarak, Birleşmiş Milletler'i hiçe sayıyorlar. Birleşmiş Milletler'in kararlarına uymuyorlar. Buna rağmen en küçük bir baskı yapılmıyor. Türklere baskı yapılarak onların doğru yola çekilmeleri yerine, Kıbrıs sorununun doğru yoldan saptırılması yönünde çabalar görüyoruz.

Güvenlik Konseyi'nden çıkardıkları kararlarla Körfez'e ve Haiti'ye asker sevkeden Amerikalılar, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bütünlük ve egemenliği için ilgi göstermiyorlar. Egemenlik ve bütünlüğümüzü korumamıza yardımcı olacakları yerde, biz, devletimizin uluslararası kimliğini ve egemenliğimizi pazarlık konusuna yapacağımız Doruk Görüşmelerine çağırıyorlar." (Halkın Sesi, 18.10.1994)

-SÜRECEK-

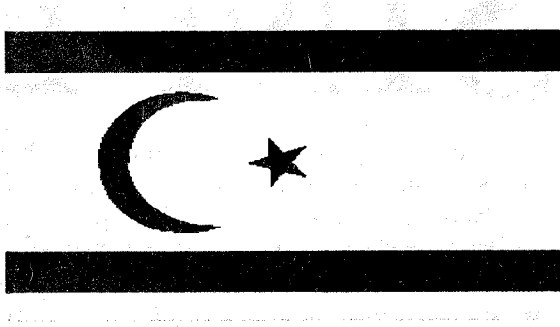
İSRAİL'DEKİ TARİH TARTIŞMALARININ BİZE ANIMSATTIKLARI

M. İlker

İsrail devletini, 2. Dünya Savaşı'nın külleri ardından kuran Yahudi göçmenleri ve öncülerini, bir adalete, kahramanlık ve

federal devlet önerilerini hep geri çevirmiş ve onları "anlaşma istemiyorlar" diye suçlamış ve kendi halkına, Rumları redçi

"Nüfus değişimine karşı olduklarına ilişkin, tek bir kelime bile asla söylememişlerdir."

Pappe, dağınık Yahudi göçmenlerden oluşan küçük bir ordunun güçlü Arap istilacılara karşı durdukları fikrine dayanan İsraillilere, Bağımsızlık Savaşı'nın gördükleri gibi olmadığını

kurtuluş olayı gerçekleştirdikleri inancındaydılar. Ama devletin 14 Mayıs 1948'de kuruluşunun 50. yıldönümünde, olgunlaşmakta olan bir ulus, zora dayalı olarak kuruluşlarını yeniden değerlendirmekte ve ülkenin tarihçileri, uzun süredir baskı altında tutulmuş olan şu soruyu öfkeli bir şekilde tartışmaktadırlar: İsrail, bir günahkar olarak mı doğmuştur? İsrail'in "yeni tarihçiler"inden Ilan Pappe için yanıt, gürleyen bir sesle "evet"dir. (Acaba bizde de, KİFD ve daha sonra sözümüne "bağımsız" KKTC oluşturulurken, Kıbrıs Cumhuriyeti ve 1963 sonundan beri, ona sahip çıkmış olan Kıbrıs Rum toplumuna karşı, bir günah işlenmemiş midir? Ve sırf bu nedenle değil midir ki, tanınmaması için bütün ülkelere, BM tarafından çağrıda bulunulmuştur. Bu günah çocuğuna, olmayacak bu duaya, biz niye amin diyelim?)

YENİ TARİHÇİLER

Associated Press ajansı muhabiri Dan Perry ile bir süre önce, bir söyleşi yapan Hayfa Üniversitesi profesörü Ilan Pappe, şöyle konuşmaktadır:

"Yahudiler, Arap olan bir toprağa gelerek, orayı, insanların evinden yurdundan söküp, kovarak ele geçirmişlerdir. Biz, sömürgeci işgalciler olmak istedik ve aynı zamanda ahlaki değerlerle de yüzyüze geldik." (Kıbrıslı Türkler, Türk Ordusu'nun askeri desteği ile 1974 yazında işgal edilen Kıbrıs'ın %37'lik kuzey toprağı üzerinde toplanıp, buradaki onbinlerce Kıbrıslı Rumu ev ve yurtlarından edip, güneye kaçırırken, onların terkettiği yerlere TC'den getirilen aktarma nüfusu yerleştirirken, konunun ahlaki boyutunu hiç düşünmüşler mi?)

"Yeni tarihçiler"in öne sürdüklerine göre, kendilerinden önceki tarihçiler, birçok olayda, özellikle İsrail'i kurup, Filistin göçmenleri sorununu yaratan 1948-49 savaşı ile ilgili ulusal efsaneleri anlatmaya devam ettiler. (Bizim resmi tarihçilerimiz ve propagandistlerimiz de, ayrılıkçı TMT yeraltı tedhiş örgütünü ve yaptıklarını günde 24 saat verdikleri demeçler ve yazdıkları yazılarla efsaneleştirmemişler mi?)

TARİHİ YENİDEN YAZANLARIN GÖRÜŞLERİ

Revizyonistler tarafından öne sürülen iddialar arasında şunlar vardı: 1948-49 savaşında istila eden Arap ordularına karşı kazanılan Yahudi zaferi, inanmak istedikleri bir mucize değildi. Güçlü olan taraf kazanmıştı. (Kıbrıslı Türkler 1963'ten 1974'e 11 yıl ezilmiş, horlanmışlardı. Şimdi ezme, horlama sırası onlara gelmişti. Türkiye'nin "Mutlu Barış Harekati" hala daha ağızlarda sakız, dillerde şükran değil midir?)

İsrail'den kaçan Araplar (tahminler 700 bine kadar çıkmaktadır), sadece Arap ordularının Yahudileri katletmesi için önlerini açmak üzere kaçmaları doğrultusunda Arap liderlerce yapılan çağrılara uymamışlardı. Hepsisi değilse bile çoğu, yerlerinden atılmışlardı. (İkinci hareketle Atilla taksim çizgisi çizilirken, çizginin güneyine kaçan Kıbrıslı Rumlara, sonradan Karpaz'dan kaçtırtıklarımız da eklenmelidir. Yerinden yurdundan edilen Kıbrıslı Rumların sayısı bugün, 176 bin olarak biliniyor.)

Savaşın sonra, Araplar redçi taraf değillerdi. İsrailli liderler, uzlaşma istemedikleri için halklarından bir dizi barış girişimini saklamışlardı. (Kıbrıs Türk liderliği, 1958'den beri adanın emperyalist planlar gereği taksim edilmesinden yana çalıştığı için, 1974'den sonra Rumlar tarafından yapılan

diye tanıtmıştı.)

İsrail'de tarih ve günümüz, sürekli olarak birbirine girmektedir. Bazılarına göre, revizyonistlerin İsrail'in oluşturduğu kahramanlık imajından uzaklaşması, Filistinlilerle nihai sınırları görüşmeye hazırlanırken, kararlılığı zayıflatabilir.

Örneğin, Londra'daki King's College'de savaş araştırmaları dersi veren Efraim Karsh, revizyonizmi, iki yüzölçümü tarafından ayağı düşürülmüş tahrifat olarak suçlamakta ve şöyle demektedir:

"İsrail'in kurucularının hareket noktası saftı. Onlar sadece, Yahudi halkı için, bir Yahudi devleti kurmak istemişlerdi.

Arapların topraklarından atılması konusu, savaşla ilgili olarak uzun bir süreden beri yaratılan karmaşa yüzünden karışmıştır. 30 yıl süreli devlet sırrı nedeniyle belgelerin kilit altında tutulmasını sağlayan kurallar ve aradan geçmiş yıllar yüzünden, Arapların olayları anlatış şeklinin, yanlış olduğu doğrultusunda müphem bir inanış vardır.

YENİ BİLGİLER GÜN IŞIĞINA ÇIKARILDI

"Yeni tarihçiler"den ilk saldırı, 1980'li yılların sonunda geldi. Beersheba'daki Ben-Gurion Üniversitesi'nde, şimdi profesör olan Benny Morris, yazdığı bir dizi makalede ve "Filistinli Göçmenler Sorunu'nun Doğuşu" adlı kitabında, Arapların topraklarından nasıl atıldığına ilişkin ayrıntılı bilgiler verdi.

Morris kendisi ile yapılan bir söyleşide şunları söyledi: "Arapların yurtlarından ayrılmasının nedenleri çeşitlidir. Ama en önde gelen neden, İsrail saldırıları ve İsrail'in hayali değil, gerçekten mutlaka yeni saldırılarda bulunacağına ilişkin korkudur. (Kıbrıslı Rumlar da, hala daha Türk ordusunun adanın hepsini ele geçireceği korkusu ile yaşamaktadırlar. O nedenle de sürekli silahlanmaktadırlar.)

Morris, doğrudan topraklarından sökülen Arapların sayısının kesin olarak kaç kişi olduğunu söyleyememektedir. Lod ve Ramie'de yaklaşık 60 bin kişi, İsrail birlikleri tarafından zorla topraklarından uzaklaştırılmışken, Hayfa, Yafa ve Safed'deki Araplar, Yahudi saldırıları anında veya yakın bir tarihte topraklarından kaçmışlardır.

Siyonist liderlerin, bu topraktan kovmaları önceden planlamamış olabileceklerini söyleyen Morris, onların, temeldeki bu zor durumla mücadele ederken, bu kovma fikriyle oynadıklarını belirtmiştir:

"Arapların çoğunlukta bulunduğu bir ülkede, bir Yahudi devleti kurmak durumundaydılar. Her ne ise, olası büyük bir 5. kolun var olacağı bir ülkeyi böldüler." (Türk Gladio'sunun Kıbrıs'ta taksim etme ve nüfus kaydırma planları 1950'li yıllara kadar geri gitmektedir. Bak. Kıbrıs İstidat Planı ve Halil Fikret Alasya'nın son açıklaması: "Genelkurmay'a taşıdığım kitaplar ve yayınlar üzerinde, yoğun bir çalışma sonucu ortaya üç taksim planı çıkmıştı. -Bak: Kıbrıs Mektubu, Ocak 1998, Ankara)

TAKSİM VE NÜFUS DEĞİŞİMİ ÖNERİSİ ESKİ İDİ

Bir İngiliz Komisyonu'nun 1937'de Filistin'in taksimini ve nüfus değişimlerini önermesinden sonra, devlet oluşmasından önce İsrail'i yönetmiş olan David Ben-Gurion ve diğerleri, Arap nüfusun İsrail'den başka yere taşınmasına destek veren bir dizi demeç vermişlerdi. Morris şöyle diyor:

kanıtlamaya çalışmıştır:

"Arap orduları, daha çok Mısır, Suriye, Irak ve Transjordan, yani bugünkü Ürdün'den gelmişlerdi ve 20 bin kişiden fazlaydılar. Arap uluslarının mücadele veren birlikleri, kısmen de kendi toy rejimlerinin iç istikrarını güvence altına almak için geride, ülkelerinde kalmıştı. Yükselen İsrail Savunma Gücü, ki çoğunluğu devlet oluşumu öncesinin Hagana milislerine dayanmaktaydı, çok geçmeden Arapları sayıca geçti ve Yahudi askerleri Araplardan çok daha fazla uyanıktı. Araplar, İngilizlerden tedarik edilen ve verilmesi durdurulan askeri malzemeye bağımlılık yüzünden felç olmuştu.

TAKSİM EDİLECEK TOPRAK ÖNCEDEN BELİRLENMİŞTİ

Daha da önemlisi, İsrail, istilacı orduların en güçlüsü olan Transjordan ve onun Arap Lejyonu ile sessiz bir anlaşmaya varmıştı. BM Taksim Planında, Filistin Arap devletinin merkezi olarak düşünülmüş olan Şeria nehrinin batı yakası ele geçirilecekti yalnız. Böyle olmakla beraber, Arap Lejyonu bazı küçük çarpışmaları kazanmış ve Doğu Kudüs ile Bethlehem yakınlarındaki Yahudi yerleşim bölgelerinden Etzion blokunu ele geçirmişti. (Kıbrıs'taki Taksim Planı'na göre ise, önceden belirlenmiş olan Atilla Hattı'nın güneyine geçilmeyecek, güneydoğudaki İngiliz üssü Dikelya'ya kadar dayanılacak ve Maraş iskan edilmeyecekti.)

Bazı yeni iddialara göre, savaş sonrasındaki aylarda, Arap liderleri barış mesajları göndermiş, ama bunlar Ben-Gurion tarafından reddedilmiş ve İsrail kamuoyundan gizli tutulmuştu. Çünkü daha az elverişli olan BM taksim planına kıyasla, savaşta elde ettikleri toprak daha fazlaydı ve bunu bırakamazdı. Araplar, kendi kamuoylarından korktukları için, önerilerini hiçbir zaman açıklamamışlardı." (Bakalım Kıbrıs'ın taksimi için, iki askeri hareket arasındaki sürede veya daha sonra, taraflar arasında henüz açıklanmamış hangi gizli pazarlıklar yapılmıştı?)

Morris ise, bu olayların, İsrail düşüncesi ve eylemlerinde tamamen pembe bir görüşü propaganda eden ve Arap düşüncesi ve eylemlerine tamamen olumsuz bir bakış açısıyla bakan Siyonist tarihçiler tarafından örtbas edildiğini vurgulamaktadır. (TMT'nin 1958'deki kışkırtma eylemleri ile 1963 sonrası olayları değerlendirilirken, Kıbrıs Türk liderliğinin ve onun resmi tarih yazıcılarının bize aktardıkları, tek yanlı ve ayrılıkçı kışkırtma eylemlerini örtbas eden yaklaşım anımsanmalıdır.)

Morris'in vardığı sonuca göre, "İsrailliler normal insanlardır. Kendi kişisel çıkarlarına bakmaktadırlar. Çok cömert değildirler ve çoğu insan gibi, gerçeği tahrif ederler ve devrimlerden sonra, resmi tarihler yazma eğilimindedirler."

Bazı olgular henüz tartışılmakta ise de, tarihçilerin tartışmasının özü, daha çok yapılan vurgular ve yorumlarla ilgilidir.

SIYONİST ESKİ TARİHÇİLER

Örneğin eski tarihçilerden olan Tel Aviv Üniversitesi'nden Anita Shapira, şöyle konuşmaktadır:

"Sadece savaş alanındaki askerlerin sayısı üzerinde yoğunlaşmak ve İsrail'den sayıca üstün olan Arap ordularının potansiyel gücünü gözardı etmek bir haksızlıktır. Arapların yurtlarından kovulması konusunda da herhangi bir plan yoktu. Çünkü bu zalimce bir şey olacaktı. Onlar

(Devamı sayfa 11'de)

DENKTAŞ'IN KİTAPLAŞTIRDIĞI ANILARINA NE DERECEDE GÜVENE BİLİRİZ?

Rauf R. Denktaş, 1997 yılı sonunda *"Koloni İdaresinde Kıbrıs Türkleri"* adını verdiği bir anı kitabını daha yayımladı. İstanbul'da bulunan Akdeniz Haber Ajansı Yayınları arasında çıkan 148 sayfalık bu kitapta, 136 sayfa tutan anılara ek olarak, Kıbrıslı Rumların *"Akrıtas Planı"* bilmem kaçınıcı kez yeniden verildi, ama Kıbrıslı Türklerin *"Geçici Merhale Planı"*ndan hiç söz edilmedi. Metin içerisinde (bak. s.85) yazar, 1949 tarihli Türk İşleri Komisyonu Raporu'nu, *"içeriği sosyal tarihimize ışıktutar niteliktedir. Bu nedenle bu kitaba ek olarak veriyorum"* diye yazmış olmasına karşın, kitabın ekinde bu değerli ve bilgi verici rapor her nedense yer almamaktadır.

"GELECEĞE BIRAKILACAK AYAK İZLERİ"

Başaran Düzgün, Rauf Denktaş'la yaptığı ve Kıbrıs gazetesinde yayımlanan bir söyleşinin girişinde şunları yazmaktaydı:

"Cumhurbaşkanı Denktaş, bugünlerde bir yandan yoğun politik çalışmaları, diğer yandan kitap yazımıyla meşgul. Koloni İdaresinde Kıbrıs Türkleri isimli kitabı yeni yayımlanmış. Şimdi, geçmişte tartışmalı konularla ilgili tarihi belgeleri toparlıyor. Avukatlar olayı, Büyükelçi Dırvana ile ilgili olaylar ve diğerleri. O "geleceğe bırakacağı ayak izleri" olarak görüyor böylesi çalışmaları. "Keşke Dr.Küçük de yaşadıklarını yazsaydı. Tarihi kendi kaleminden gelecek nesillere doğru olarak aktarsaydı" diyor.

Yoğun bir iş gününün ardından herkesin dinlenmeye çekildiği sıralarda O, eline kalemını alıp, masa başına oturuyor. Koloni İdaresinde Kıbrıs Türkleri otuzaltıncı kitabıymış. Yeni kitaplar için hazırlık yapıyormuş." (16 Şubat 1998)

Rauf Denktaş'ın belge toparlayıp, anılarını yeniden gözden geçirirken, bazı "ayak izlerinin geleceğe kalmaması için" neler yaptığına aşağıda değinilecektir. Dr.Küçük'ün de gerek uzun yıllar boyunca gazetesi Halkın Sesi'nde yayımladığı, gerekse sonradan ailesine bıraktığı el yazısıyla kaleme alınmış ve henüz yayımlanmamış kişisel anılarının varlığı bilinmektedir. Rauf Denktaş'ın Dr.Küçük için belirttiği "tarihi kendi kaleminden gelecek nesillere doğru olarak aktarsaydı" şeklindeki isteğini, biz de kendisi için söylemek durumundayız. Çünkü gerek "Hatıralar" başlıklı ciltlerde, gerekse burada sözü edilen kitapta, "bazı ayak izlerinin geleceğe kalmaması" için özen gösterdiğini saptamış bulunuyoruz. (Ayrıca bak. Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek, Sayı:20 ve 21 (Eylül ve Ekim 1997)-"Rauf Denktaş'ın Hatıralarından Öğrendiklerimiz" ve Sayı:24 (Ocak 1998)-"Denktaş'ın Taksim Politikalarının Yeni Kanıtları" başlıklı yazılarımız)

İLK ŞEKLİ DAHA ÖNCE NACAK'TA YAYIMLANMIŞTI

Rauf Denktaş'ın bu son kitabında yer alan anıların ilk şekli, *Nacak* gazetesinin 14 Temmuz 1960 ile 12 Mayıs 1961 tarihleri arasındaki sayılarında, "1930-1960 Yıllarında Kıbrıs Türkleri" başlığı ile tefrika edilmişti. İstanbul'daki Boğaziçi Yayınları'nda çıkan *"Hatıralar"*ın ilk 6 cildinde olduğu gibi Rauf Bey, bu anılarını da sonradan değiştirmiş, ekleme ve çıkarmalar yaparak, 1997'nin Haziran-Ağustos aylarında "bu satırlara son şeklini" vererek, "güncelleştirmiş"tir. (Kendi ifadesi için bak. s.27 ve 135)

Bu anıların daha ilk yayımlanışında, onun bugün haklarında tarihi belge topladığını söylediği "avukatlar"ın yayın organı olan haftalık *Cumhuriyet* gazetesi, 19 Aralık 1960 günü çıkan 19. sayısındaki *"Denktaş Tarih Yazıyor"* başlıklı başyazıda şöyle demektedir:

"DENKTAŞ TARİH YAZIYOR"

"Denktaş beyi merak sarmış, tarih yazıyor. Ama "Sayın Denktaş hukukçudur, nasıl tarih yazıyor" diye hayret etmeyiniz. Merak bu ya, yazıyor işte.

Ama Denktaş'ın yazdığı eser, tarihten fazla, Menderes'in nutuk dosyalarına benziyor. Denktaşın yazdığı bu esere göre, şu, şu vatan haini, şu, şu muhalif gruplar da (Menderes de bu cümleyi kullanmayı çok severdi) Türk cemaatini Rumlara sattı-satacaklar. Bay Denktaşın bu meşhur tarihi eseri biraz daha uzarsa, galiba

cemaatimiz arasında kendinden başka temiz ve vatansever kalmıyacaktır."

Yazı daha sonra *"Yaz, Sayın Denktaş, unutmaya yaz"* diye başlayan üç paragraf daha devam ettikten sonra, şöyle son bulmaktaydı:

"Son olarak Denktaş, o meşhur eserine ya bunları da yazarsın, ya da muğalata, iftira, kin, hırs defterini kapatır, dilini temizlersin. Aksi halde biz yazacağız. Ama yalanı değil, delilli ispatlı gerçeği yazacağız ve tam yazacağız."

1961'DE DE YAZMADIKLARI VARMİŞ

Cumhuriyet gazetesi, bu yazıdan 4-5 ay sonra, 1 Mayıs 1961 tarihli 38. sayısında ise *"Tercü Pılavı"* başlığı altında aynı konuyla ilgili olarak şunları yazmaktaydı:

"Parasız çalışacağı vaadi ile seçildiği Cemaat Meclisinden, muazzam bir maaşla uhdesinde bulundurduğu Cemaat Meclisi Başkanlığı vazifesinden ve iyi avukatiye ödemeye muktedir gerek Türk, gerekse Rum müekkillerinin davalarından vakit buldukça Sayın Rauf Denktaş tarih yazma hevesini, incir ipi gibi uzattığı "1930-60 yıllarında Kıbrıs Türkleri" isimli yazı serisine devamla tatmin etmeye çalışıyor. 1958 yılından bahsederken, mevzuunu değiştirerek ansızın 1961 yılına atlıyan Denktaşın, hiç şüphesiz tarihe geçecek olan yazılarındaki esas temayı, kendi tutumuna uymayanlar aleyhinde tercü pılavı gibi ısıtıp ısıtıp, halkın önüne sürdüğü "Rumlara hizmet etmek" ithamları teşkil etmektedir.

Sayın Denktaş haklıdır. Bu memlekette ecnebi emellerine hizmet edenleri teşhir etmek milli menfaatlerimiz bakımından bir zarurettir. Yalnız Sayın Denktaşın bugüne kadar yazdığı "tarih" eksiktir. Bunun için Sayın Denktaşın bundan sonraki yazılarında Intelligence Service mensuplarıyla gizli temaslar yapanları da yazacağını ümit ediyoruz. Kanaatimizce cemaat menfaatleri aleyhinde Intelligence Service'e espionajda bulunanların da teşhirinde faide vardır. Sonra cemaatı sattıkları için müstemleke hükümetinin örtülü ödeneklerinden dolgun tahsisat alanların da teşhir edilmesinde büyük faideler vardır. Ayrıca bu memlekette malum sebeplerle kardeşi kardeşe vurduran, Türkü Türke öldürtenlerin olduğunu da yazmada büyük faydalar vardır. Sayın Denktaşın bundan sonraki yazılarında bu mevzuları da ele alacağını ümit etmekteyiz."

İlgincidir, Denktaş'ın anılar dizisi bu yazıdan 11 gün sonra bitmiş, Cumhuriyet gazetesini çıkaran avukatlar da bir yıl tamamlanmadan *"faili meçhul cinayet"*lere kurban edilmişlerdi!

İKİ METİN ARASINDA BÜYÜK FARK VAR

Bu tartışmalı tarih, ya da anılar, aradan geçen 37 yıl sonra, kitap olarak yeniden yayımlanmış bulunuyor. Fakat o zaman *Nacak*'ta yayımlanan metin ile kitaptaki yeni metin arasında büyük farklar vardır. Biz 16 DIN A4 sayfalık eksik metin saptamış bulunuyoruz. Ama burada hepsine değinilmeyecektir.

Genelde aradan geçen uzun süre nedeniyle, dilin sadeleştirilmesi için yapılan değişiklikler veya olayları daha ayrıntılı olarak vermek için yapılan eklemeler normal karşılanırsa bile, bazı bilgilerin ve olayların kitaba amaçlı olarak alınmaması affedilemez bir tutum olmuştur.

Oysa, yine yazarın kendisi, yani Rauf Denktaş, aynı kitapta şunları yazmaktadır:

"Geçmiş yazan bir kişi geçmiş (yani kendi bildiklerini, başından geçentleri, genç yaşta kendisini etkileyenleri) olduğu gibi yazacak, ya da saç kesen bir berber gibi, olayları kırptıştırarak, okuyana hoş gelecek bir şekil verecektir. Doğal olanı olayları olduğu gibi yazmak. Ben, bunu yapmağa çalışıyorum, fakat yer yer, hala hayatta olan kişileri veya onların yakınlarını incitmek için bazı olayların üzerinden süratle geçtiğim veya bazılarını atladığımı farkındayım. (s. 37-38)

Ne yazık ki Denktaş Bey "berber"lik yaparak, anılarının çok önemli bölümlerini kesip kırpmakta ve böylece büyük tarihsel bir yanlış yapmaktadır.

(devamı gelecek sayımızda)

İSRAİL'DEKİ TARİH TARTIŞMALARININ BİZE ANIMSATTIKLARI

(10. sayfadan devam)

gerçekten de ahlaki nedenlerle bunu yapamayacaklardı. Ama çarpışma başladığı zaman, kimse bundan üzgün değildi."

Tarihçi tartışmaları son dönemde isim verilerek dejenere edilmiş ve Morris ile "İsrail'in Tarihi Yeniden Üretmek: Yeni Tarihçiler" adlı bir kitap yazan Karsh arasında bir düşmanlığa dönüşmüştür.

Karsh AP ajansına verdiği bir demeçte, Morris'in, vergi iadesi için akademik standardıyla devlete başvurması halinde, "hapiste olması gerektiğini" söylemiş ve onu yalancılıkla suçlamıştır. (TC basınında çıkmış olan bazı haberlere göre, "Kıbrıs'taki Türk ordusunun varlığı"nı ve "Denktaş'ın politikalarını eleştirme"ye karşı yasal önlemler alınması planlanmaktadır-Bak.Radikal gazetesi, 7 Mayıs 1998, Turgut Tarhanlı'nın makalesi- Resmi politika karşıtlarından Kutlu Adalı'nın 1996 yılında faili meçhul bir cinayete kurban gitmesi ve son aylarda, bazı Kıbrıs Türk yayın organları aleyhinde açılan milyarlık tazminat davaları, bizdeki benzer mantığı göstermiyor mu?)

Tarih tartışmasına eşlik eden öfke, aşikar siyasal ayrılıklarla da körüklenmektedir.

Karsh, Shapira ve diğer "eski tarihçiler"ın çoğu Siyonist'tirler. Pappe ve meslektaşlarından birçoğu kendilerine "post-Siyonistler" demektedirler ve İsrail'in "Yahudi devleti" mantosunu çıkarması gerektiğine inanmaktadırlar. (Bizdeki şöven ve taksimci tarihçiler olarak Vehbi Zeki Serter, Ahmet C.Gazioğlu, Sabahattin İsmail vb anımsanmalıdır. Benzerlerinin Rum toplumunda da bulunduğundan hiç kuşku duyulmamalıdır.)

SIYONİZM SONRASI KUŞAĞIN HEDEFİ

Post-Siyonistler, herhangi Yahudi bir atası olan herkesin İsrail'e yerleşmesine izin veren ve otomatik olarak yurttaşlık veren Dönüş Yasası'nı iptal edeceklerdir.

(Bizde, 1974'den sonra, egemenlerin iktidarını sürdürme adına, adamızın Türk işgali altındaki bölgesine yerleştirilen asker ve sivil nüfusa gösterilen gizli tepki ve TC vatandaşlarına dağıtılan yüzbinlerce KKTC yurttaşlıkları anımsansın. Bunlara karşı açıkça tavır alıp, çözüm öneren kaç politikacımız vardır?)

Ayrıca yurdu için hasret çeken Yahudilerden söz eden ve nüfusun yaklaşık beşte birini oluşturan Arap azınlığını gözardı eden "Hatikva" adlı İsrail milli marşını değiştirmek istemektedirler. (Türk ve Yunan milli marşları ile bayraklarının Kıbrıs'ta kullanılmaması için, 1974'den beri mücadele eden Yeni Kıbrıs Derneği üyelerinin kulakları çınlasın.)

Tartışmaların odak noktasında ise, geçen 100 yıl içinde Yahudilerin İsrail'e dönüşünü ve bir "halk" oldukları için bir devletleri olması gerektiğini haklı gösteren temel fikre karşı bir meydan okuma yatmaktadır.

Pappe ise bu konuda şöyle demektedir: "Yahudiler, bir dine ait olmaktan başka birşey değildir. Bir "Yahudi devleti"ne sahip olmak, Fransa'da bir "Katolik devleti"ne sahip olmak gibidir."

(Kıbrıs adası üzerinde yaşayan iki ana etnik-ulusal topluluktan biri olan ve 1960'da nüfusun %18'ini oluşturduğu halde, bu İngiliz sömürgesinin Yunanistan'a bağlanması için mücadele vermiş olan Rumlara karşı, adanın Taksim edilmesi ve emperyalizmin bir sıçrama tahtası, ya da batmayan bir uçak gemisi olarak kullanılması için TMT eliyle toplumlararası düşmanlığı körüklemesi karşılığında, liderliğine, yeni kurulan sınırlı bağımlı Kıbrıs Cumhuriyeti devletinin yönetimine %30'luk katılım verilen Kıbrıs Türkleri, NATO'nun 1974'deki darbe-işgal planı sonrasında, ayrı bir "halk" olarak görülmüş ve işgal gücü olan TC'nin askeri ve ekonomik desteğinde ayrı bir "devlet" kurulması desteklenmiştir. Oysa ki, Kıbrıs Türkleri 1974'den sonra, federal bir anayasa çerçevesinde kurucu ortağı oldukları Kıbrıs Cumhuriyeti devletindeki yerlerine geri dönmeliydiler.

Kıbrıs'taki ayrılıkçı politika terk edilip, çalışan halkın birliği sağlandıktan sonra, hedef emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçilerini asker ve üsleri ile birlikte bu adadan kovmak olmalıdır. Kıbrıs'ta yaşayan toplumların gerçek kurtuluşu ise, ancak işçi sınıfının adamızda iktidara gelmesi ve bölgemiz ve dünyamızda sosyalizme geçişle olasıdır.)

Yurtsever Birlik Hareketi'nin 7 Ana İlkesi Üzerine

(14. sayfadan devam)

da bu amaç için elimde bir oyuncaktan ibarettir. Tutarlı olarak savunduğum bir prensip asla ve asla değildir.

Yani Türkiye ve Kıbrıslı Türk burjuva güçler açısından bakıldığında ulusların hakları persibi kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulan, kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulmayan ve dahası reddedilen bir önermedir. Yani burada bir tek gerçek tutarlılık söz konusudur: burjuva çıkarlar ve onları savunmak ve korumak için ne gerekiyorsa onu yapmak. Açıktır ki burjuva çıkarlarla ulusal haklar birbirleriyle çakışmıyor, çatışıyor. çakıştığında bile çatışıyor.

Yani burjuvazi açısından bu prensip kendi iç çatışmaları içerisinde çöküp gitmiştir. Burjuvazinin ulusların haklarını savunmasını beklemek, hele hele Kıbrıslı Türkler gibi küçük ve güçsüz bir ulusal topluluğu savunmasını beklemek abesle iştigal etmektir.

Sadece Kürtlerin hakları bağlantisında değil, ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği konusunda da aynı sorunlar yaşanmaktadır. Türkiye kendi sınırları söz konusu olduğunda ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliğinin tutarlı bir savunucusudur. Gel gelelim bizzat kendisi Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarını ihlal etmiştir. İkide bir Irak'ın sınırlarını ihlal etmektedir. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarını ihlal ederken Kıbrıslı Türkleri bahane olarak göstermekte, Ermenistan'ın aynı tür bahanelerle, Karabah'taki Ermenileri bahane göstererek Azerbeycan'ın sınırlarını ihlal etmesine ise karşı çıkmaktadır. Ve yine bu Azerbeycan'da da darbe yapmaya çalışmaktadır. Sırların Bosna'daki Sırları bahane ederek Bosna'yı bölmeye karşı çıkmaktadır. Kosova'nın ise ayrılmasını teşvik etmekte, yani Yugoslavya'nın sınırlarının ihlal edilmesini teşvik etmektedir. vs. vs.

KKTC açısından da durumlar aynıdır. Kendi sınırlarını savunmakta - pardon Türk ordusuna ve Türk faşistlerine savundurtmakta demek istemiştik - çok ısrarlı olan KKTC, bizzat kendi varlığını başka bir ülkenin sınırlarının ihlaline borçludur.

Sadece bunlar da değil. Kendi ülkesinin sınırlarının ihlal edilemezliğini çok savunduğunu iddia eden Türkiye burjuvazisi kendi ülkesinin topraklarını Amerikan, İngiliz ve Fransız vb. büyük güçlerin hizmetine açmış, onların kullanımına sunmuş ve böylece ülkesinin sınırlarının ihlal edilmesine bizzat kendisi önyak olmuştur ve dahala daha olmaktadır. Kürtlere geldimi toprak yok, Amerika'ya geldi mi toprak çok. Sınır da ne demek. Amerika'ya laf mı var?

Yani Türkiye ve Kıbrıslı Türk burjuvazisi söz konusu edildiğinde ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği persibi kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulan, kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulmayan ve dahası reddedilen bir önermedir. Yani burada bir tek gerçek tutarlılık söz konusudur: burjuva çıkarlar ve onları savunmak ve korumak için ne gerekiyorsa onu yapmak. Açıktır ki burjuva çıkarlarla ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği prensipi çakışmıyor, çatışıyor. ,akıştığında bile çatışıyor.

2. Kıbrıslı Rumlar, Türklerin (ve Kıbrıslı Türklerin) 1974 askeri müdahalesi nedeniyle yerlerinden yurtlarından oldular, katledildiler. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğü çiğnendi. Kıbrıs'ın Kuzeyi işgal altında. Türk ordusunun işgaline son verilmeli. Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü yeniden sağlanmalı. Bu sonucu elde etmek için ne gerekirse o yapılmalı. Bu bizim en doğal hakkımızdır.

Doğruya doğru. Bundan doğru ne olabilirki?

Kıbrıs'ın birliğini sağlamak için, Türk işgalini ortadan kaldırmak için diplomatik yolları tercih ederiz. Ama BM bir sonuç elde edemiyor. ABD'nin Türkiye'yle arası iyi, Türklere dokunmak istemiyor. AB (ve belki Rusya-sağolsun AKEL'den yoldaşların da katkısıyla) bu işi diplomatik baskılarla halletmemize yardımcı olursa, arkanızda biz varız deyip bu işi diplomatik alanda halletmemizi sağlarsa ne ala. Ama bu Türkler Kıbrıs'ın %37'sinin üstüne oturmuşlar, ordularını Kıbrıs'a yerleştirmişler, Kıbrıs'ı bölmeye ve tüm bu toprakların üzerine oturmaya kararlılar. Bu gidişle bize kalan tek alternatif savaştır. Savaşa hazırlanmalı. AB ve Rusya'da

bu savaş hazırlığını destekler nasılsa.

Doğruya doğru. Bundan doğru ne olabilirki?

Ülkelerinin sınırları ihlal edilmiş. Kıbrıs Cumhuriyeti toprakları işgal edilmiş. Bu işgale son vermek, enternasyonal arenada kabullenilmiş olan Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarını yeniden işgal öncesi sınırlar haline döndürmek her ülkenin, her devletin hakkıdır. Bu sonucu elde etmek için her ne gerekiyorsa onu yapmak gayet doğal haklarıdır. Savaşa savaş. Bu kadar.

Görüldüğü gibi, bu görüşleri savunanlar gayet tutarlılar.

İyi ama, 1974'de Kıbrıs'ı Yunanistan'la birleştirmek ve böylece Kıbrıs Cumhuriyeti'ni tümünden işgal etmek, yok etmek için Yunanistan'daki askeri faşist cuntanın (ve CIA'nin) emriyle darbe yapıp, bu cumhuriyetin resmi hükümetini devirenler kimlerdi? Bunlar. İyi ama bu cumhuriyeti savunmak için elde silah savaşan yurtseverleri, çoğunluğu AKEL taraftarı olan Kıbrıslı Rum yurtseverleri katledenler kimlerdi? Bunlar. Ne oldu Kıbrıs'ın sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesine? Emperyalist anavatanla birleşmek gerici, emperyalist, şövenist ilkesi ardında kaynadı gitti.

İyi ama, Kıbrıslı Türkler kuzeye göç etmiş durumdalar. Onların da ulusal hakları var. Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü savunma adına savaş yapacak, Kuzey Kıbrıs'a girecek ve Kıbrıslı Türklerin geçtim milli haklarını, hayat haklarını bile savaş ve katliamlarla yok edeceksiniz.

Ayrıca, Kıbrıs'taki Türklerin milli haklarını o kadar çok savunacaksınız, bunu Yunanistan'la birlikte nasıl yapacaksınız? Yunanistan'daki Türklerin milli haklarını ayaklar altına alınmıyor mu? Yunanistan onları askeri yasak bölgelere hapsediyor, mal edinme haklarını kısıtlıyor vb. Yunanistan'daki Türklerin milli haklarını çiğneyen Yunanistan'la birlikte Kıbrıslı Türklerin milli hakları nasıl savunulabilir. 1956'da İstanbul Rumlarını katliam korkusuyla göçe zorlamış Türk burjuvazisiyle birlikte Rumların milli haklarını savunmaya çalışmak türü bir iş bu. Kim inanır buna?

Yani Yunanistan ve Kıbrıslı Rum burjuva güçler açısından bakıldığında ulusların hakları persibi kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulan, kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulmayan ve dahası reddedilen bir önermedir. Yani burada bir tek gerçek tutarlılık söz konusudur: burjuva çıkarlar ve onları savunmak ve korumak için ne gerekiyorsa onu yapmak. Açıktır ki burjuva çıkarlarla ulusal haklar birbirleriyle çakışmıyor, çatışıyor. ,akıştığında bile çatışıyor.

Hem sonra ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği sizin savunduğunuz bir ilke ise siz o zaman Türkiye'de sürmekte olanan Kürt milli hareketini niye destekliyorsunuz. Kürtler kendi devletlerini kurmak istiyorlar. Yani Türkiye'nin sınırlarını değiştirmek, Türkiye'nin toprak bütünlüğünü bölmek istiyorlar. Kıbrıs'a geldi mi toprak bütünlüğü, Türkiye'ye geldimi Kürtlerin ayrılma hakkı. Kıbrıslı Türklerin ayrılma hakkına ne oldu? (Aynı sorunsal Kürt milli hareketi yaşamaktadır. Onlarda Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünü savunuyorlar. Türkiye Kıbrıslı Türkleri kullanıp Kıbrıs'ı işgal etti. Türk işgaline son verilip Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü yeniden inşa edilmeli. İyi ama Kürt milli hareketi Kürt sorununu BM'lere, ABD'ye, AB'ye taşıyıp, onlar tarafından kullanılıp, Türkiye'nin toprak bütünlüğünü bölmeyi hesaplıyor. Kıbrıslı Türklere gelince şöyle, Kürdistan'a gelince böyle.)

Yunanistan, kendi sınırları söz konusu olduğunda ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliğinin tutarlı bir savunucusudur. Gel gelelim bizzat kendisi Kıbrıs Cumhuriyeti'ne darbe düzenlemiş, Kıbrıs'ı ilhak etmek istemiştir. Kıbrıs Cumhuriyeti'ni ilhak etmek isterken Kıbrıslı Rumları bahane olarak göstermekte, Türkiye'nin aynı tür bahanelerle, Trakya'daki Türkleri göstererek Yunanistan sınırlarını ihlal etmesine ise karşı çıkmaktadır. Sırların Bosna'daki Sırları bahane ederek Bosna'yı bölmelerini ise desteklemektedir. vs. vs.

Sadece bunlar da değil. Kendi ülkesinin sınırlarının ihlal edilemezliğini çok savunduğunu iddia eden Yunanistan burjuvazisi kendi ülkesinin topraklarını Amerika'nın hizmetine açmış, onun kullanımına sunmuş ve böylece

ülkesinin sınırlarının ihlal edilmesine bizzat kendisi önyak olmuştur ve hala daha olmaktadır. Türklere geldi mi toprak yok, Amerika'ya geldi mi toprak çok. Sınır da ne demek, Amerika'ya laf mı var?

Yani Yunanistan ve Kıbrıslı Rum burjuvazisi söz konusu edildiğinde ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği persibi kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulan, kendi burjuva çıkarlarıyla uyduğunda savunulmayan ve dahası reddedilen bir önermedir. Yani burada bir tek gerçek tutarlılık söz konusudur: burjuva çıkarlar ve onları savunmak ve korumak için ne gerekiyorsa onu yapmak. Açıktır ki burjuva çıkarlarla ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği prensipi çakışmıyor, çatışıyor. ,akıştığında bile çatışıyor.

Yani burjuvazi açısından bu prensip kendi iç çatışmaları içerisinde çöküp gitmiştir. Burjuvazinin ulusların haklarını ve ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliğini savunmasını beklemek, hele hele Kıbrıslı Cumhuriyeti gibi küçük ve güçsüz bir devleti yeyip içmek yerine, savunmasını beklemek abesle iştigal etmektir.

3. Federasyon diyenler bu tutarlılar tarafından, iki zıt yönden sıkıştırılıyorlar. Ortada kaldıkları için yakında canları çıkacak arkadaşların.

Federasyon demek en az iki ayrı devletin bir çatı altında, federal bir çatı altında birleşmesi demektir. Bunlar ayrı devletler oldukları için bunların federasyondan ayrılma hakları vardır. Bir tek Kıbrıs devleti olsa, Kuzey'de bir federe devlet değil de otonom bir devlet olsa anlaşılır. Otonom bölgelerin otomatik bir ayrılma hakları yoktur. Bu demek değildir ki otonom bölgelerdeki uluslar ayrılmak için isyan etmezler veya federe devletin biri ayrılmak istediğinde federasyonun diğer devlet veya devletleri onun üstüne üşüşmeyecekler. Enternasyonal hukuk çerçevesinde böyle bir anlayış var ve bu mesela Yugoslavya'nın ve Sovyetler Birliği'nin parçalanmasında kullanıldı. Bizim açımızdan önemli olan federasyonu savunanların içine düştükleri çıkmazdır. Bir yandan federasyon savunacaksınız, öbür yandan KKTC'yi tanımayacak, onun ayrılma hakkını, isterse Türkiye'yle birleşebileceği olgusunu tanımayacaksınız. Olmaz. Ya o ya bu. Federasyoncular hem Kıbrıs'ın birliği, hem de federasyon diyerek ne, Kıbrıs'ın birliğini, ne de federe devletlerin ayrılma hakkını savunamaz duruma düşüyorlar.

Veya tutarlı federasyoncular olarak KKTC'nin kuruluşunun oylayıcısı ve de ateşli savunucusu haline geliyorlar.

Ayrıca, federasyon 1974 sonrasının ürünü olan şartlar üzerinden ortaya çıkmış bir önermedir. Girne'deki mallarını, ve pek çoğu canlarını yitirmiş Kıbrıslı Rumlar federasyonun Türkiye emperyalizminin kabulü anlamına geldiğini, etnik temizliğin kabulü anlamına geldiğini, bu etnik temizliğin Bosna'da "Dayton" anlaşması Üzerinden reddedildiğini, federasyonun reddedilmesi gerektiğini ileri sürerken haklı değiller mi? Tabii ki haklılar. Federasyoncular bir haksızlığı kabullenip, onun üzerinden haklılık inşa etmeye çalışıyorlar. Haksızlık yapanların ürettiği şartları kabullenip hayatı idame etmek istiyorlar. Kıbrıslı Rumların karşılaştıkları milli haksızlığı kesinleştiriyorlar.

"Dayton" tipi bir anlaşma zorlanır da göçmenler eski yerlerine geri gidebilir dense ne olacak? Bosna'da olanlar

(devamı 13. sayfada)

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

Selim arkadaşımızın yazısını bu ay yayımlayamıyoruz, özür diler önümüzdeki sayıda bizlerle olacağını duyururuz.

Yurtsever Birlik Hareketi'nin 7 Ana İlkesi Üzerine

(12. sayfadan devam)

olacak. Yeni düşmanlıklar körüklenecek. Çıkışın içinden çıkabilersen.

Ayrıca federasyoncular sadece haksızlık yapanların ürettiği şartları kabullenmekle kalmıyorlar. Onlar haksızlık yapanların Kıbrıs'ta hak iddia etmelerini de normal karşıyorlar. Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin garantörlüğüne karşı çıkmıyorlar. BM'e de karşı çıkmıyor. Federasyoncular Kıbrıs'ta yedikleri haltlar ortada olan güçlerle birlikte, onların onayı sayesinde kurulacak bir federasyon şartlarında herşeyin hallolacağını ileri sürüyorlar. Hem Kıbrıslı Türklerin milli hakları savunulacak, hem de Kıbrıs'ın toprak bütünlüğü yeniden sağlanacak. ...ölme eşşegim ölme!

Federasyon diyenler Türkiyeli Türk ve Kürt göçmenleri Kuzey Kıbrıs'a yerleştirilmelerine çok bozuk çalışıyorlar. Haklılar. Ama federasyon önerileri bizzat Kıbrıs halkının göçü sayesinde mümkün oldu. Ve federasyon bu göçü kesinleştiren bir önermedir. O ne olacak? Kabul mü, "Dayton"mu?

Federasyoncular, burjuva şartlar altında ortaya çıkacağını iddia ettikleri bu federasyon çözüm türüyle bir yığın milli hak çiğnenmesine, bir yığın insan hakları ihlaline, emperyalist tahakkuma, şövenizmi geriletmeyen şartların oluşturulmasına göz yummayı ve dahası bunlara çanak tutmayı üstleniyorlar.

4. Tabii ki bir de 1960 anlaşması ve onun üzerinden İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın Kıbrıs üzerinde BM tarafından da kabul görmüş olan bir yığın hakları var.

İngiltere mesela, milletlerin haklarının ateşli bir savunucusudur. Sadece milletlerin haklarının mı? İnsan haklarının da. Ne insan severdir İngiliz emperyalizmi! Bilmeyen var mı? Bunlar Kıbrıs konusunda silahsızlanmadan tutunuz da, biz sizi koruruz kadar pek çok yardımsever öneriler sunuyorlar. Federasyon kurulsun sınırları kendi askerleriyle korumayı bile üstleniyorlar. Gözümüz yaşardı. Bu ne Kıbrıs sevdası!

Ama ne hikmetse, yönetimdeki çok sosyalist ve insansever İşçi Partisi hükümeti bile tutmuş 'Kıbrıs'taki üslerimiz Kraliçe'nin topraklarıdır. Elini uzatanın elini kırarız. Hakkımızı yedirmeyiz' diyorlar.

Onlar da haklı. Ne de olsa BM bu hakları kabul görmüş. Kraliçeciklerinin toprakları. O topraklara el uzatanın elini kırmak tabii ki hakkıdır.

Hak verilmez alınır derler ya. İngiliz emperyalizmi de aynen deyip hakkını almış. Türkiye ve Yunanistan da.

Ve yukarıdaki siyasetlerin savunucalarının tümü de, ulusların haklarının, ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliğinin, kardeş kardeş yaşamının taraftarlarının tümü de bu konuda ağızlarını açmıyorlar. İngiltere, Türkiye, Yunanistan'ın Kıbrıs üzerinde var olan hakları sürdürükçe Kıbrıs'ın toprak bütünlüğünün anlamı nedir? Tüm bunlar sürdürükçe sadece Kıbrıslı Türklerin değil, Kıbrıslı Rumların da ulusal hakları ayaklar altına alınmış değil midir?

Ülkelerin toprak bütünlüğü, ulusların hakları, tüm

bunlar savunulacak ama aynı zamanda 1960 anlaşması ve İngiltere, Türkiye ve Yunanistan'ın bu anlaşmadan doğan Kıbrıs üzerindeki hakları da savunulacak. Bu imkansız bir olgudur. Bu öneriler birleştirilemez önerilerdir. Bu öneriler birleştirildiğinde ulusal haklar kendi içlerinde çökerler. Kendi çelişmeleri tarafından çökertilirler. Milletlerin haklarının burjuva savunusunun başına gelen de tamına bundan ibarettir.

-D-

Tüm bunlardan çıkan kesin bir tek sonuç vardır. Ulusların/ülkelerin haklarının burjuvazi tarafından korunması ve savunulması imkansızlaşmıştır. Ulusal haklar, kapının elinde kalıyor prensibine teslim edilmiştir. En büyük emperyalistler tümünü, daha küçükleri kendilerinden küçüğünü ve tümü de küçücükleri ezmekle meşguldürler. Küçükler kendi halklarının ulusal çıkarlarını kendilerinden büyüklere teslim etmekte, kendileri de kendilerinden küçüklerin haklarını çiğnemekteler. Ve tüm bu süreç en rezil, en barbarca yöntemlerle sürdürülmektedir.

Ulusal hakları burjuvazinin eline bırakmak abesle iştigal etmektir. Onların ulusal hakları savunmak diye bir derdleri kalmamıştır. Onların tek derdi, işçi sınıfını baskı altında tutmak ve yeşil dolarları depolamak derdidir. Bu amaçlar için milli haklar satışa çıkarılmış, başka halkların milli çıkarları da aynı amaçlarla ayaklar altına alınmıştır. Ortaya çıkan tabloda bir burjuva hakkı savunmak için iki burjuva hakkı çiğnemek gerekmektedir, iki burjuva hakkı savunmak için dört burjuva hakkı çiğnemek gerekmektedir ise ulusların çıkarına olan hiçbir sonuç elde edilememektedir. Kazanan emperyalist sistem, büyüklü küçüklü emperyalistler ve son tahlilde en büyük emperyalist güçler olmaktadır. Kaybeden uluslar ve proleterya olmaktadır.

Bugünün ulusları artık kesin bir şekilde burjuvazisiz uluslardırlar. Burjuvazi ulusun bir parçası olmaktan çıkmış, ulusal hainler safına taşınmıştır. Bu genel tespitten istinalar olacaktır, fakat onlar istina olarak kalacaktır ve istinalar Üzerinden siyaset inşa edilemez.

Ulusların haklarını savunmak işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin ve yurtsever aydınların devrimci kesimlerinin omuzlamak zorunda oldukları bir görevdir. Ve ancak ve ancak onların çözebileceği bir görevdir.

Bizim vardığımız sonuç budur. Anti-emperyalist cephe hükümeti programımız bu sonuçtan hareket etmektedir.

-E-

Gerek yozlaşmış ve bugünlerde burjuvalaşmış anavatan hainleri, gerekse onların ağa-babaları yabancı emperyalistler, milli sorunun çözüldüğü Sovyetler Birliği'nde 40 yıllık hazırlık sonrası zaferlerini milli düşmanlıkları körükleyerek güçlendirmek ve korumak yöntemini devreye soktular. Sosyalist milletleri burjuva milletlere dönüştürmek için herşey mübah görüldü. Sovyetler Birliği milli düşmanlıkların en kötü şekillere büründüğü bir milletler topluluğuna dönüştürüldü. Burada, Sovyetler Birliğinin federal bir devlet olması olgusu, bu devletlerin ayrılma haklarının mevcudiyeti hem Sovyetler Birliğini bölmek ve zayıflatmak, hemde sosyalist anavatan mallarını yabancı emperyalistlerle birlikte yağmalamaktan başka bir amaçları olmadığından, dayanma güçleri de olmayan vatan hainlerinin iktidarlarına bir soluk aldirmek, bu iktidara bir dayanak yaratmak için sosyalist milletler arasında 40 yıldır yavaş yavaş ve alttan alta körüklenen düşmanlığı patlatmakta kullanıldı. Her ne kadar şimdi sıra federal devletleri olmayan ulusların Rusya'dan ayrılığını körüklemeye de geldiyse de, bu konuda nasıl davranılacağını Rusyadan çekinildiği için Rusya'da değil Yugoslavya'da, Kosova'da göreceğiz.

Ulusal hakların burjuva çerçevede savunulması işte Sovyetler Birliğinde en açık ve bariz şekliyle gerici karakterini, proleterya düşmanlık karakterini sergilemiştir. Uluslar arası ilişkilerin burjuva çerçevede ele alınmasını teşvik etmek, yani uluslar arası rekabet, düşmanlık ve savaşları teşvik etmek siyaseti açıkça gerici bir karakterdir.

ANKA KUŞU
A.SAVAŞ

1 Mayıs, Serdar, TKP ve

Yenidüzcenci Zihniyetleri

1 Mayıs'a katılanlar, uzun yıllardan sonra coşkulu bir gün yaşadılar.

Bu coşku kendiliğinden oluşmamıştır tabiki...

Yıllardan sonra tek kortejle yüründü bu 1 Mayıs'ta.

Tek kortej oluşturmak kolay olmadı. Bunca sendika, parti ve kitle örgütünü tek yumruk haline getirmek kolay olmasa gerek...

Ama sonunda oldu; Türk bayraksız yürüyemeyiz diyenler, böylesi bir günde; "egemenlik hakları"nın yüksek sesle talebediği bir günde, "entegrasyona hayır" diye haykırıldığı bir mitingde entegrasyoncuların bayraklarını taşımanın eşyanın tabiatına aykırı olduğunu görebildiler.

TKP MITİNG YERİNE PİKNIKTEYDİ

TKP yetkilileri miting alanına gelmeyerek üstelik de miting olacağını bile bile haftalar öncesinden piknik çağrıları yapmakla işçi sınıfının BİRLİK, MÜCADELE ve DAYANIŞMA günü olan bu uluslararası günde bölücülük ve ihanet içinde olduklarının farkındadırlar. Onlara pek bir diyeceğimiz yok, biz, herşeye rağmen TKP'li demokrat ve yurtseverlerin piknik yerine yürüyüşe katılmalarını kutlamak istiyoruz. Olanların hesabını kendi içlerinde soracakları inancındayız.

SERDAR İŞÇİLERE: İŞÇİSİN SEN İŞÇİ KAL, YÖNETEN BİZ OLACAĞIZ... DEDİ

Serdar Denktas da piknikçilik yaptı 1 Mayıs günü, TKP yetkilileri gibi.

Serdar, piknikte şarkı bile söyledi. Serdar işçilere işçi kalmalarını tembihledi. Cem Karaca'nın şu ünlü şarkısı var ya "İŞÇİSİN SEN İŞÇİ KAL" diye...

Siz çalışın, üretin. Biz yönetiriz demek istedi "toy delikanlı".

Yağma yok... Biz üretiyorsak, yöneten de biz olacağız. Ne zaman mı? Merak etme, o günleri de görürsün, yaşın genç nasıl olsa. Boşuna sana "toy delikanlı" denmedi.

YENİDÜZENCİ ALİ BATURAY

Adam gazeteci, hem de hızlılardan...

Ama, gene de bir gazetenin fiyatını gazete üzerinde doğru dürüst bulamayacak bir hızlı gazeteci...

Bakın 2 Mayıs günü Yenidüzendeki köşesinden neler diyor:

"Kalabalığı fırsat bilen yalnızca seyyar satıcılar değildi. "Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek" isimli aylık siyasi gazete de bol bol satıldı. Gazete üzerinde gösterilen 500 bin TL yerine, indirimli olarak 150 bin TL'den satıldı."

Ali kardeşim sen gazetemizin üzerindeki fiyatın 150 bin yazdığını, 500 bin TL'nin DAYANIŞMA FİYATI olduğunu göremiyecek kadar hızlı gazetecimisin, yoksa görmemen mi istendi?

Sence bol bol satılmasının nedeni fiyatı mıydı, yoksa içeriğimiydi? Getirip Yenidüzen'i aynı fiyattan sat bakalım kaç tane satar... O zaman konuşalım.

Alınma hemen, bizimkisi meslektaşlar arası bir sohbet ve düzeltme sadece...

Uluslar arası ilişkilerin işbirliği, dostluk ve dayanışmayı teşvik siyaseti çerçevesinde ele alınması zorunluluk haline gelmiştir. Ya ulusal ilişkiler bu çerçevede yeniden düzenlenir, yada uluslar arası ilişkiler barbarlığa dönüşür. Başka seçenekler, orta yollar arayanlar son tahlilde barbarlığın cephesine güç katar duruma düşmekten kurtulamayacaklardır.

Ya o, ya bu. Kriz dönemleri bunu empoze eder. Gelişmiş ülkelerde yaşayan işçilerin ve aydınların, hali vakti yerinde olan kesimleri bu krizin farkında değiller. Taş kafalarına düştüğünde ayılırlar. Gel gelelim geri ülkelerin işçileri ve aydınları bu olgunun kesin farkındadırlar. Dünyanın tüm işçileri siyasetlerini, ulusal siyasetlerini de içinde bulunan kriz olgusuna göre ayarlamalıdır.

Ya o, ya bu. Sadece altta kalanın değil, arada kalanın da canı çıkacaktır.

Herşey anti-emperyalist birleşik cephe hükümeti için!

Başyazı

yarattığı veya yaratılmasına izin verdiği nerede görülmüştür ki K. Kıbrıs'ta da görülsün. Sömürge idaresi açıkça işçiyi-emekçiyi dağıtmış, sendikasıztırmış, göçe zorlamıştır. Şimdi sıra arta kalan üretimin son kırıntılarını da ortadan kaldırmada. Böylece, toplumun iç dinamiği tamamen tüketilecektir. Sömürgeci güç çıkarları için ne "anavatan", ne "şükran", ne "entegrasyoncu dinler, yeri geldiğinde hepsini de ezip geçmekten çekinmez.

Çözüm ortadadır. Çözüm, bağımsız, egemen, anti-emperyalist Kıbrıs'ın kurulmasıdır. Kıbrıslı Türk halkı ancak o zaman üreten, dinamik, özgür ve modern haklar seviyesine ulaşacaktır.

Emperyalistlere ve onların yerli uşakları "şükran anavatanı"lara karşı Anti-Emperyalist Birleşik Cepheyi kuralım. Çözümün başka yolu yoktur.

Yurtsever Birlik Hareketi'nin 7 Ana İlkesi Üzerine

-2-

b) Bu aynı zamanda eskiden Kıbrıslı Rum gericiler tarafından kendilerini yönetme hakkı ellerinden alınan Kıbrıslı Türklerin, Kıbrıslı Rum gericilerine karşı da kendilerini yönetme hakkının savunusudur.

c) Ve bu aynı zamanda, Yunanistan ve İngiltere garantörlüğüyle (BM garantörlüğüyle) birleşerek Kıbrıs'ın birleşmesi ve böylece ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği prensibinin de sağlanması anlamına gelir.

Burada görüldüğü gibi Kıbrıslı Türklerin kendilerini yönetme hakkı ve Kıbrıs'ın sınırlarının ihlal edilemezliği prensibi 1960 anlaşmaları ve 1974 faşist Yunan darbesi ve Türkiye'nin "barış hareketinin" sonuçları çerçevesinde savunulmaktadır. Ve bu YBH'nin beşinci ana prensibi'nin ta kendisidir: Kıbrıs sorunu "**barışçıl yöntemlerle, müzakerelerle, BM kararları çerçevesinde, BM çatısı altında oluşan parametreler uyarınca**" çözmek.

Bu yorumun söz hakkı var mıdır? Tabii ki vardır. Milletlerin hakları sorunu, burjuvazinin iktidarı devrilmeden, emperyalizmin iktidarı devrilmeden halledilebilir bir sorun olarak ele alınırsa bu yorumun tabii ki söz hakkı vardır.

Milletlerin bağımsızlığı olgusuna burjuva reformist gözlüklerle bakıldığı oranda bu eğilim gayet tutarlı gitmektedir ve zulüm görmüş bir toplumun, sınırları ihlal edilmiş bir ülkenin haklarını savunmaktadır. Bu o kadar "bariz" bir olgudur ki, güney Kıbrıs'ta AKEL'den yoldaşlar ve kuzeyde CTP / YKP (YBH)nden yoldaşlar bu eğilimin ulusal sorunda haklılığından, doğruluğundan hareket etmektedirler. Ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği prensibi vardır, 1974 sonrası Kıbrıs ikiye bölünmüştür, bu

duruma son vermek için 1974 sonrası oluşan yeni şartları gözetken bir şekilde Türkiye, Yunanistan ve İngiltere garantörlüğü altında, hem iki toplumun güvenlik sorununu, hem de Türkiye, Yunanistan ve İngiltere'nin çıkarlarını savunan bir şekilde, onların çıkarlarını zedeleyip bir anlaşmayı imkansız kılmayan burjuvazinin iktidarı altında bir federal cumhuriyet oluşturulur ve Kıbrıs'ta milli sorun çözülür. Hele hele bu çözüm AB üyeliği altında gerçekleşirse nede güzel olur (!)

24 yıldır savunulan ve bir türlü gerçekleştirilemeyen bu ortak sonuçtan sonra Kıbrıslı Rum yoldaşlar esas olarak Türk burjuva yönetimini suçlamakta ve kendi hükümetlerinin silahlanması ve Yunanistan'la işbirliğini haklılaştıran nedenler bulmakta, Kıbrıslı Türk yoldaşlar da esas olarak Rum burjuva yönetimini suçlamakta ve Türk ordusunun garantörlüğünü savunmaktadırlar. Bu aynı zamanda kendi parçalarındaki yönetimleri "en acımasız bir şekilde" eleştirmelerini de dışlamamaktadır. Ne diyelim? Aferin size diyelim.

Kıbrıs'ın toprak birliğini koruma hakkının, ülkelerin sınırların ihlal edilemezliği prensibinin bu tür yorumunun özellikleri nelerdir?

1. Gerçekte var olmaması. Gerçekleşmek için (TMT'ci) Denktas ve (EOKA'cı) Klerides'in anlaşmaları gereklidir.

2. Enternasyonal arenada ülkelerin sınırlarının ihlal edilemezliği prensibini çiğnemediği için kabul görebilirliği.

3. Kıbrıslı Türklerin özgül bir toplum olarak korunmasına dayanırken Türkiye ordusunun mevcudiyeti ve Türkiye garantörlüğü üzerinden onların Türkiyeli

Türkleştirilmesine zemin hazırlaması..

4. Kıbrıslı Türklerin kendilerini yönetimini mümkün kılmaya dayanırken Türkiye ordusunun mevcudiyeti ve Türkiye garantörlüğü üzerinden bu hakkı kısıtlaması. Federasyonu zorunlu kılarak da bu hakkın kullanımına ayrı bir kısıtlama getirmesi.

5. Kıbrıslı Rumların özgül bir toplum olarak korunmasına dayanırken Yunanistan ordusunun mevcudiyeti ve Yunanistan garantörlüğü üzerinden onların Yunanlaşmasına zemin hazırlaması..

6. Kıbrıslı Rumların kendilerini yönetimini mümkün kılmaya, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin sınırlarının ihlal edilemezliği prensibine dayanırken bu hakkı Yunanistan ordusunun mevcudiyeti ve Yunanistan garantörlüğü üzerinden kısıtlaması.

7. Bir ülkenin sınırlarının ihlal edilemezliği ilkesine dayanırken Türkiye, Yunanistan ordularının ve İngiltere üs bölgelerinin mevcudiyetlerini sürdürmeleri üzerinden bu prensibi çiğnemesi.

8. BM kararlarına uyduğu için, İngiltere, Yunanistan ve Türkiye'nin Kıbrıs üzerindeki hak iddialarını kabullenmesi ve dolayısıyla tümünün çıkarlarına uygun olması.

9. Bir ülkenin topraklarının işgal edilmesi, etnik katliamlar ve göçler sayesinde hayata geçirilebilir olması.

10. Türk ve Kürt kolonların Türkiye'ye geri gönderilmesine dayanması.

11. Burjuva milliyetçiliğinin yıkılmasına değil, korunmasına dayanması.

-C-

Şimdi bu yorumlara milletlerin hakları sorununa burjuva çerçevede kalarak ve bu yorumları savunanların başka şartlarda savunduklarına da dikkat ederek tekrar bir göz atalım:

1. Kıbrıslı Türkler, Kıbrıslı Rumlar (ve Yunanistan) tarafından eziliyordu. Sağolsun, 1974 "Barış Harekatı" ve sonrasında Kuzey Kıbrıs'a yerleşen büyük Türk silahlı gücü, Kıbrıslı Türkleri Rum mezaliminden kurtardı. Bu çerçevede kendi devletimizi kurmak bizim hakkımızdır' dendi. Bu çerçevede Kıbrıs Cumhuriyeti'nden ayrılmak bizim hakkımızdır' dendi. Bu çerçevede istersek Türkiye ile birleşmek bizim hakkımızdır' dendi.

Doğruya doğru. Bundan doğru ne olabilirki? Dahası da var: BM, AB, Yunanistan, vb. ve de Kıbrıs Cumhuriyeti, yani şu tüm Kıbrıs'ı temsil edemeyen Kıbrıs Rum yönetimi 1960 anlaşmalarını kullanarak bizim KKTC devleti olarak varlığımızı tanıyarak milletlerin hakları konusunda haksız bir konumda durmaktadır. Biz de milletiz. Bak devletimizi de kurduk. Dünya tanısın bizi. Bu ne haksızlık. Bu kadar da olmaz yani.

Doğruya doğru. Bundan doğru ne olabilirki? Görüldüğü gibi, bu görüşleri savunanlar gayet tutarlılar. Şimdi bir de bu tutarlılara başka bir yönden bakalım: Kürtler. Tekrarlayınız. Kürtler. Orda da durmayınız. Türkiye'deki Kürtler. Bakın şimdi bu çok tutarlı baylarımız ne hale geldiler. Kırmızı görmüş boğaya dönüşmedilerse

ben de birşey bilmiyorum. Kürtler diyorlar ki biz ayrı bir ulusuz, bizim ayrılmak ve ayrı devlet kurmak hakkımızdır. Şu Türk devleti bizi ezmekten vaz geçsin. Müsadenizle ayrılalım, ayrı bir devlet kuralım. İyi yahu, ayrı devlet kurmaktan vaz geçtik otonomi verin. Hay Allah, ondan da vaz geçtik Kürtler olarak Kürtçe konuşup, örgütlenip Türkiye devleti çatısı altında demokratik bir şekilde (efendime söyleyeyim) haklarımızı savunalım. Yok. Bizim bu çok tutarlı olan KKTC'cilerimiz birden bire dönüp: ne lan o, Türk Kürt ayrımı neye yapıyorsunuz? Rum'u Türk'ü var ama Türk'ü Kürt'ü yok bu işin. Hem Türkiye'de Kürtlere baskı yapar mı var? Ne Kürt devletiymiş o. Bölücü gomünistler, teröristler vb. laflarla karşınıza çıkacaklardır.

Yani yukarıda tutarlı görüş savunduklarını ilan ettiğimiz siyasetler hiç de tutarlı değildir. Çıkarlarına uygun ise 100 bin Kıbrıslı Türk için "ayrı devlet kurma hakkı", çıkarlarına uygun değilse 10 Milyon Kürt için "ayrı devlet kurma hakkı yasağı". Olmaz öyle şey. Ya o ya bu. Sana hak, öbürüne müstahak olmaz. Sana haksız, öbürüne de hak. ...öbürüne hak değilse, sana da hak değil.

Hepsi bu mu? Değil tabii ki. KKTC'yi ve Kıbrıslı Türklerin kendilerini yönetme hakkını çok tutarlı bir şekilde savunan bu siyasetin bir sonucu bizzat Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türklerin eritilmekte olmasıdır. Kıbrıslı Türkler göç ediyorlar, göç ettiriliyor, Türkiyeli Türkler ve Kürtler Kıbrıs'a yerleştiriliyorlar. Hani bunlar Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını savunuyordu? Bunlar Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını savunurken Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türkleri yok etmekte. Bunun ezilen Kıbrıslı Türklerin milli haklarını savunmakla alakası nedir? Yoktur.

Hepsi bu mu? Değil. KKTC'yi ve Kıbrıslı Türklerin kendilerini yönetme hakkını çok tutarlı bir şekilde savunan bu siyasetin bir sonucu bizzat Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıslı Türk ergin kişi sayısı kadar Türkiye askerinin yerleşmiş olmasıdır. Hani KKTC bağımsızdı? Hani KKTC Kıbrıslı Türklerin bağımsız devleti, onların kendilerini yönetme haklarının bir göstergesi idi? Bunlar Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını savunurken Kıbrıs'ı Türkiyenin askeri üssü haline getirdiler. Mümtaz Soysal meseleyi açıkça ilan etmiştir: Kıbrıslı Türkler istemese bile, Kıbrıs Türkiyenin savunması için gereklidir, biz Kıbrıs'ı kimseciklere bırakmayız. Hepsi bu. Bunun ezilen Kıbrıslı Türklerin milli haklarını savunmakla alakası nedir? Yoktur.

Demekki bu siyaseti savunanlar hiçte tutarlı değildir. Daha doğrusu onların tutarlı olarak savundukları prensip ulusların hakları prensibi değil. Onların tutarlı olarak savundukları tek prensip: **çıkaram neyi gerektiriyorsa, gücüm de yetiyorsa onu yaparım. Ezilen ulusların hakları**

(devamı 12. sayfada)

ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZU İLE BU KUPONU ALTTAKİ
ADRESE GÖNDERİN

YILLIK ABONE TUTARI:KKTC: 1,800,000 TL-Türkiye: 2,000,000 TL-UK: £10

ADI, SOYADI:.....

ADRES:.....

Banka Hesabı: Kıbrıs Türk
Öğretmenler Kooperatif
Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03443 -Güzelyurt

Adres:
Bekiroğlu İşhanı No: 1, MÜFTÜ ZİYAİ SOK
LEFKOŞA Mersin 10 - Türkiye
Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597

KIBRIS'TA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM YAYINCILIK

ADRES: BEKİROĞLU İŞHANI NO:1

MÜFTÜ ZİYAİ SOKAK- Lefkoşa

Mersin 10 - TÜRKİYE

Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597

Basıldığı Yer:
ATEŞ Matbaası
Organize Sanayi Bölgesi
Lefkoşa
Tel: 2282215